

Un negoci rendible
**Bancs i producció
d'armes**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Periko Solabarria
**“Bildu compta
amb la gent”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N241

14 de setembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Reclusos de Brians 2 denunciaran els maltractaments a les presons

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Tamara, una activista solidària amb les persones preses, s'enfronta a setze anys de pena acusada de l'enviament d'un paquet amb pólvora

ALBERT GARCIA

Imatge de l'acte final de la manifestació que va recórrer Barcelona i que va aplegar milers de persones

‘Soroll de bastons’ contra el TSJC

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La imatge del repicar de la colla bastonera Picadits de Vilassar de Mar al passeig del Born de Bar-

celona durant els actes de l'Onze de Setembre de l'esquerra independentista pot ser una bona metàfora

de l'encès rebuig que ha generat la sentència del TSJC contra l'ús del català a l'ensenyament.

Una desena de CAP ocupats a la Selva, Molins de Rei i Barcelona

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El veïnat i diversos col·lectius de diferents comarques catalanes han ocupat una desena de CAP per protestar per les retallades.

Èxit de la primera edició de la Universitat Indignada

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Es tracta d'un projecte de formació i aprenentatge col·lectiu promogut per assemblees de barris, viles i pobles de Barcelona. En vista de l'èxit, ja preparen la segona edició.

Els caps dels mossos antidisturbis imputats per l'ús de bales de goma

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Un bri d'esperança ha emergit entre les persones afectades

per l'impacte de les perilloses pilotes de goma dels Mossos. L'Audiència Provincial ha ordenat la reobertura de les investigacions

contra nou agents que van disparar (o ho van ordenar) i van provocar la pèrdua d'un ull als joves Jordi Naval i Òscar Alpuente.

El Festiclown porta rialles a Palestina

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El primer Festival Internacional de Clown que acull el

país, creat pel clown gallec Iván Prado, ha presentat el riure com una arma contra l'ocupació israeliana.

, estirant del fil

CATALUNYA · LA UE PREPARA PER AL 2012 LA PROHIBICIÓ D'UNS PROJECTILS QUE HAN ESTAT DENUNCIATS REITERADAMENT

Imputen els caps dels antidisturbis dels Mossos per l'ús lesiu de pilotes de goma

L'Audiència de Barcelona ordena reobrir dues causes arxivades que imputen nou agents antidisturbis. Dos joves van perdre un ull a conseqüència de l'impacte d'aquests projectils

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Dos anys i mig després dels fets, l'Audiència de Barcelona ha tirat enrere l'arxiu judicial de les denúncies interposades pels joves Jordi Naval i Òscar Alpuente contra els Mossos d'Esquadra. Tots dos van perdre un ull la nit del 28 de maig de 2009, a conseqüència de l'impacte de pilotes de goma disparades per Mossos d'Esquadra durant la celebració blaugrana de la victòria de la Champions. Un projectil va impactar contra Jordi Naval

En el cas d'Òscar Alpuente, que va haver de ser hospitalitzat, els mossos també estan imputats per omissió del deure d'auxili

quan sortia d'un bar al carrer Unió del barri del Raval. Un agent antidisturbis, contravenint la norma i els protocols establerts per a l'ús d'aquesta munició, el va apuntar al cos i va disparar a una distància molt curta. En el cas d'Òscar Alpuente, la lesió es va produir al passeig de Gràcia, a l'alçada de la Borsa de Barcelona, quan un agent va baixar d'un

ARXIU ALBERT GARCIA

Els Mossos van estrenar les noves pilotes durant la manifestació del Primer de Maig alternatiu

furgó en el decurs d'una càrrega policial de dispersió i li va disparar conscientment a una distància curta -segons relaten persones que en van ser testimonis. Va rebre un impacte directe a la cara, arran del qual Alpuente va romandre ingressat a l'Hospital de la Vall d'Hebron, on va ser intervingut quirúrgicament diversos cops.

Cal recordar que, durant els mateixos fets, una tercera persona va patir un traumatisme cardiopulmo-

nar sever i una quarta un multitraumatisme cranial per cops de porra extensible. Quinze dies abans, un altre noi, Jordi Sallent, també va perdre un ull per l'impacte d'una pilota durant la celebració de la Copa del Rei a Canaletes. Només un any després, Nicola Tanno va perdre l'ull dret després de rebre l'impacte d'una pilota disparada pels Mossos a un bar de la Gran Via, prop de la plaça d'Espanya. Totes aquestes lesions van ser ocultades deliberada-

ment pel servei de premsa dels Mossos d'Esquadra i del o61 i va haver de ser una periodista de RAC1 qui, aïllat d'hospital a hospital, va aconseguir localitzar les víctimes dues setmanes més tard. El Secretari de Seguretat del govern tripartit, Joan Delort, va declarar que tot plegat eren "exageracions" i que no constava "cap persona ferida greu" per aquella intervenció policial. Adduïa que, en tot cas, s'hauria tractat de ferides produïdes pel llançament

d'ampolles i no pas per l'impacte de pilotes de goma. A dia d'avui, les seves paraules han quedat desmentides. Actualment, Delort és el cap de la Seguretat Pública de Barcelona nomenat per Xavier Trias.

Nou agents imputats

Tots dos van interposar denúncia immediatament, però la primavera passada es va decretar l'arxiu de les investigacions, amb l'argument, en el cas de Jordi Naval, de la impossibilitat d'identificar l'agent que va disparar el projectil. En el cas d'Òscar Alpuente, el magistrat instructor va donar carpetada i va afirmar que la pèrdua d'un ull havia estat un accident "fortuït". El recurs plantejat per la defensa dels ferits, però, ha aconseguit que l'Audiència Provincial dictaminés, abans de l'estiu, la reobertura de sengles sumaris. L'Audiència considera que concorreria un delictes de "lesions per imprudència greu". En el cas d'Alpuente, l'Audiència va més enllà i ordena que també s'imputi els agents per un delictes d'omissió del deure d'auxili.

La doble reobertura ha provocat que, a partir de demà i fins el 22 de setembre, nou agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra declari davant dels jutjats. Els dies 14 i 15 de setembre, un subinspector, dos caporals i tres escopeters de la Brigada Mòbil declararan davant el titular del jutjat d'instrucció número 25 de Barcelona per les lesions sofertes per Jordi Naval. En el cas d'Òscar Alpuente, el 22 de setembre, el

> Més munició: càmeres al casc, canons d'aigua i gasos lacrimògens

Felip Puig no s'atura. A l'annunci de la incorporació de càmeres de vídeo als cascs dels agents antiavalots abans de 2012, s'hi acaba de sumar l'estudi avançat d'adquirir gasos lacrimògens i canons d'aigua per a la dispersió de multituds. Uns canons d'aigua que, a Catalunya, no s'empren des del final de la dictadura.

Aquest rearmament de la violència policial va néixer arran del desallotjament frustrat de la plaça Catalunya del 27 de maig, que es va saldar amb 121 persones ferides. Puig va defensar pública-

ment l'operatiu, però, internament, maldava, motiu pel qual va ordenar la creació d'un grup de treball que reestructurés la unitat antidisturbis. Les conclusions de la futura remodelació han derivat, ara per ara, en l'augment d'efectius (de 340 a 400 agents, un nou subgrup de set furgonetes a la BRIMO, que ara en tindrà vuit), canvis d'estratègia i nova munició.

Amb aquesta finalitat, la darrera setmana d'agost, tal com informava *El Periódico* el 9 de setembre, tres comandaments dels Mossos d'Esquadra es van reunir

a Frankfurt i a l'Estat alemany de Renània Palatinat amb les divisions antidisturbis germàniques. Segons detallava *El Periódico*, els Mossos s'haurien interessat específicament pels canons d'aigua i els gasos químics. De les declaracions dels responsables d'Interior, es desprèn la creixent preocupació per la desobediència civil: "Si centenars de persones s'asseuen a terra i bloquegen un carrer, la tàctica tradicional antidisturbis ja no serveix. Allò d'agafar-los per aixecar-los com si s'arrenquessin cebes no es pot fer amb tanta gent. Aquesta comis-

sió busca respostes davant dels nous mètodes de protesta".

El comissari Sergi Pla va ser un dels integrants de la missió policíaca, impulsada directament pel conseller Puig. Pla és conegut al cos, internament, amb el sobrenom d'*Stasi* (per dur sovint una gavardina). Va ser ell mateix qui va reconèixer, l'abril passat, que l'ús de gasos lacrimògens s'havia descartat perquè la seva "afectació és indiscriminada" i provoca "problemes respiratoris greus". Sergi Pla també va adduir, en les mateixes declaracions, que els canons d'aigua "no eren una al-

ternativa clara a les pilotes", tot recordant que en altres països s'ha atropellat gent i s'han perdut ulls, a conseqüència de la força amb què surt projectada l'aigua. L'estiu, però, ha fet canviar de parer el comissari. Amb joguines de guerra en plena era de retallades: el camió emprat per la policia alemanya, un Mercedes Benz 3341 Water Canon 10.000 (que dispersa 3.500 litres d'aigua per minut), costa 900.000 euros. Tot plegat, per una "tardor calenta", segons les previsions anunciades la setmana passada per la pròpia Direcció General de Policia.

> **Mentre la UE enllesteix l'anhelada prohibició de les pilotes de goma, el Departament d'Interior amplia munició i disposa. Mentre les recomanacions d'àmbit mundial dels organismes internacionals que lluiten per a l'eradicació de la tortura demanen missatges clars i contundents contra la impunitat, l'Estat espanyol continua emparant la seva pràctica i concedeix indults als policies que l'apliquen. Mentre la realitat parla sola i els dolors s'acumulen, el poder prova de desmentir-la i de silenciar-los. La realitat i els dolors. Tones de silenci per negar que es tortura, primer, i per tapar que s'indulta, després.**

, estirant del fil

jutjat d'instrucció 32 prendrà declaració, en qualitat d'imputats, a un sotsinspector, un escopeter i un cap de la unitat antidisturbis. Entre els imputats, trobem Miguel Hermida, un inspector històric de la Brigada Mòbil que, durant els darrers anys, ha comandat la repressió al carrer. El seu subordinat, S.C., va abandonar el càrrec la primavera passada per desavinences internes i actualment està destinat al Barcelonès Nord. El seu substitut va ser David Bordas, que va comandar l'operatiu del 27 de maig a la plaça Catalunya de Barcelona.

La UE prohibeix les pilotes de goma
La imputació dels nou agents arriba quan ja ha transcendit que la UE ha decidit avançar cap a la prohibició definitiva de l'ús de pilotes de goma. La Comissió Europea estudia prohibir-les a partir de finals de 2012 i, amb aquesta finalitat, ja ha requerit per escrit a les policies autonòmiques i estatals -Mossos, Ertzaintza, Guàrdia Civil i policia espanyola- que substituïxin i retirin aquesta munició de l'arsenal policíac. La restricció comunitària també afecta la *flashball* francesa. De fet, van ser les lesions produïdes per aquesta munició -emprada durant la repressió contra la revolta de les *banlieues* de l'any 2005- les que van suscitar la directiva europea. La *flashball* és la pilota més lesiva, ja que dispersa nou minibales de goma a cada tret. Aquesta realitat va dur el rotatiu *Liberation* a titular a tota portada: "Atropellament policíac". La qüestió va derivar, finalment, en un canvi de munició i de llançador.

Seguint l'estela francesa i rene els centenars de persones ferides durant les darreres dècades, Interior va incorporar el mateix canvi per a la munició de les intervencions al carrer per dissoldre multituds: les anomenades *pilotes de golf*, fabricades amb foam basant-se en tecnologia militar punta suïssa. La nova pilota de goma es dispara a 300 km/h, evita rebots de trajectòria

incontrolable i té doble modalitat: distància curta (disparada entre 1 i 50 metres) i llarga (entre 20 i 80 metres). Segons el reglament intern d'Interior, només es pot disparar a les cames i les cuixes. El seu distribuïdor a l'Estat, Andreu Soler Associats, sosté que "les lesions són molt baixes" i que "genera inhibició muscular immediata durant un minut i el dolor es perllonga durant 45 dies". A l'Estat francès, però, aquesta nova munició ja ha deixat dues persones cegues d'un ull.

Doble munició complementària

El parer de la UE, però, no és el mateix que el dels màxims comandaments policials i els sindicats corporatius dels Mossos d'Esquadra. El comissari Sergi Pla, cap de la Comissaria General de Recursos Operatius, va defensar públicament el pànic que generen pel seu efecte indiscriminat: "Els manifestants no saben contra que impactaran i corren per evitar que els toqui a ells". El portaveu del SME-CCOO, Antoni Castejón, també ha afirmat que la vella munició "funciona molt bé, tant pel soroll com pels efectes que tenen". Castejón, que anys enrere havia estat escopeter de la Brigada Mòbil, va recordar que la nova munició adquirida era complementària i "en cap cas substitutiva".

Tot i que la UE ha anunciat la prohibició definitiva per al 2012, Interior manté la pilota de goma com a darrer recurs

Malgrat la directiva europea -que no serà vigent fins d'aquí quinze mesos, però que ja es compleix a estats com Suïssa, Dinamarca o Itàlia-, els Mossos disposen de doble munició. El nou reglament d'armes dels Mossos, reformat l'abril passat, manté la pilota de cautxú com a darrer recurs: la bala de goma *tradicional* pesa 90 grams, surt projectada a una velocitat de 720 km/h i ha provocat, des de 1990, la pèrdua d'un ull a 23 persones de l'Estat espanyol. Precisament, el 16 de setembre, l'associació Stop Bales de Goma (SBG), impulsada per persones ferides i que exigeix la prohibició total d'aquest tipus de pilotes, compareix davant la Comissió d'Interior del Parlament de Catalunya per exposar la seva opinió. Per SBG, "la compareixença és el resultat de mesos de pressió política, de trobades i de demostracions perquè s'elimini l'ús d'una arma condemnada per les institucions europees i que afecta els drets humans".

ESTAT ESPANYOL · ESTAVEN CONDEMNATS PER DETENCIÓ IL·LEGAL I TORTURES

El consell de ministres indulta tres mossos

Els tres agents que han estat indultats, asseguts a la banqueta durant el judici

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Plou de nou. I un altre cop sobre mullat. El consell de ministres espanyol del divendres 9 de setembre va aprovar l'indult parcial per als agents dels Mossos d'Esquadra Juan Díaz Fortes, Mònica Fraile Villamor i Alberto Fabregat Díaz. Tots tres estaven inhabilitats i condemnats en ferm per un delicte de detenció il·legal. Fabregat i Díaz també ho estaven per un delicte de lesions i un altre contra la integritat moral: per tortures. A proposta del ministre de Justícia, Francisco Caamaño, el consell de ministres va aprovar l'indult parcial, que redueix la condemna imposada a dos anys de presó, cosa que evita que hagin d'ingressar a la presó. L'indult, però, manté la inhabilitació.

La mesura de gràcia hispànica arriba cinc anys i tres mesos després dels fets, quan Juan Antonio Medina, un estibador portuari, va acabar detingut després d'una discussió amb tres mossos fora de servei a la discoteca Bikini. Quan va personar-se un cotxe patrulla al lloc dels fets, un dels agents fora de servei, Juan Díaz, li va etzibar: "Ahora te vas a cagar". Conduït a la comissaria de Les Corts, va ser agredit reiteradament a la sala d'escorcolls davant de cinc agents més i el van amenaçar de violar la seva companya. Els fets van quedar enregistrats per les càmeres ocultes instal·lades a la sala per la Divisió d'Afers Interns, col·locades després de copsar l'augment de les denúncies.

La víctima, acusada de lesions i atemptat a l'autoritat, va ser absolta ràpidament. El març de 2009, la secció setena de l'Audiència Provincial de Barcelona va

condemnar els tres agents, una sentència que va ser ratificada el 2010 pel Tribunal Suprem espanyol. Va ser aleshores quan els policies van decidir sol·licitar l'indult. Cap dels agents no ha passat un sol dia a la presó, ja que l'executòria de la condemna es va suspendre a l'espera de la concessió de l'indult, que ha trigat gairebé un any. Es dona la circumstància que, tot i que estaven fora de servei durant els fets jutjats, Interior els ha prestat assistència jurídica durant tot el procés.

Proper indult: 'cas Padurau'

Aquest suport jurídic ofert als mossos imputats per tortures no és pas nou. Es tracta de la mateixa assistència jurídica i econòmica

Cap dels agents no ha passat un sol dia a la presó, ja que l'executòria es va suspendre a l'espera de la concessió de l'indult

que Interior ha prestat a quatre mossos condemnats per torturar el ciutadà romanès Lucian Padurau. Els agents Manuel Farré, Joan Salva, Jordi Perisse i Fernando Cea -adscriïts a la unitat d'atracaments- resten avui a l'espera de la concessió de l'indult. Farré, Salva i Perisse van ser condemnats a sis anys i mig de presó. Però, en aquest cas, el suport va anar més enllà: l'anterior conseller d'Interior, Joan Saura (ICV), també va decidir pagar la defensa particular

dels condemnats, encarregada als bufets de luxe dels penalistes Cristóbal Martell, Javier Selva i Juan Córdoba. Els advocats privats coordinaven la seva tasca amb Josep Lluís Florensa, lletrat de la Generalitat i responsable d'Afers Penals dels Mossos.

Els condemnats mai no han ingressat a la presó, tot i que el Suprem va ratificar la sentència, encara que rebaixada a quatre anys i mig. Actualment, concorre una sol·licitud d'indult tramitada, que es podria resoldre favorablement ben aviat. Més encara quan els agents han tingut una forta campanya de suport, on no han faltat polítics com Montserrat Tura o Jordi Pujol, periodistes com Iu Forn o Pilar Rahola, comandaments policials com Joan Delort, Rafael Olmos o tots els sindicats de Mossos, que van obrir un compte corrent de solidaritat amb els condemnats.

La CPT recomana tot el contrari

Abans dels tres mossos indultats, el mes juliol passat, el consell de ministres espanyol ja havia indultat dos policies espanyols (A.B.V. i I.N.S.) condemnats per les tortures i fractures sofertes per un home a Algeires (Andalusia) l'any 2002. Van ser indultats només tres mesos després que es fessin públiques les recomanacions internacionals del Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa (CPT) adreçades a l'Estat espanyol. L'informe, elaborat el 2007 i la publicació del qual havia estat vedada i retardada pel propi Estat espanyol, recomanava: "Que les autoritats espanyoles assegurin un missatge de tolerància zero en el maltractament de persones detingudes i que aquest arribi a tots els funcionaris policials en tots els nivells". Missatge no rebut. Sobre dir-ho, sobretot tenint en compte que la pràctica de l'indult al torturador és habitual a l'Estat espanyol i sempre tanca el cercle vicios de la impunitat. A Catalunya, des que es va consumir el seu desplegament, el 2005, els Mossos d'Esquadra han rebut un total de 653 denúncies per maltractaments o tortures, segons les dades de la Coordinadora per a la Prevenció i la Denúncia de la Tortura (CPDT). Per a Ramon Piqué, membre de la coordinadora, "és deplorable que es continui fent servir l'indult per tapar delictes contra els drets humans: aquestes decisions afavoreixen la impunitat i representen un pas enrere en la lluita per l'eradicació de la tortura i els maltractaments". Per a l'advocat Jaume Asens, "no es tracta pas d'un indult, és un autoindult: l'Estat es perdona a si mateix".

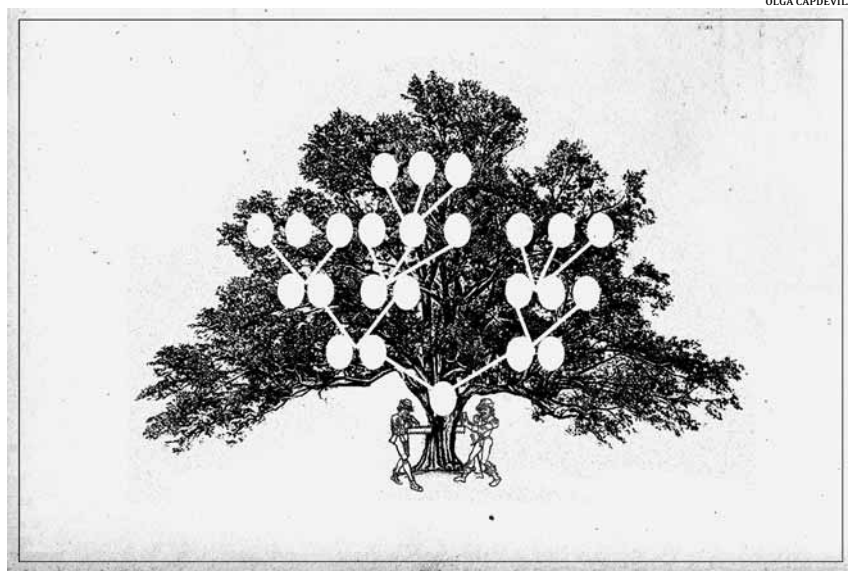
> "Recordeu-ho! Us estem vigilant"

Paral·lelament a l'ofensiva repressiva de caràcter global i davant la creixent criminalització de la protesta i la militarització de l'ordre públic, el projecte Open Watch ha anunciat una aplicació de mòbil que permet registrar operacions policials sense que el telèfon emeti cap senyal visible. La iniciativa de periodisme ciutadà, nascuda per documentar els abusos de poder, ha decidit que garantirà l'anonimat de les filmacions -en àudio o vídeo- que rebí i que contribuirà a difondre-les.

, impressions

Maria Freixas i Alió · Mestra i militant de l'esquerra independentista
opinio@setmanaridirecta.info

La lluita com a herència

A mesura que ens fem grans, és lògic i previsible que en les converses creixi el debat al voltant de tenir descendència. Resulta inherent per a l'ésser humà la necessitat de reproduir-se i, d'una banda, hi ha la polèmica per excel·lència entre qui aposta per no reproduir-se perquè el món que els esperaria als fills o filles no paga la pena i, de l'altra, qui sí que ho vol. Més enllà, però, hi ha la qüestió de com tenir filles en la societat actual; podem seguir reproduint el patró clàssic establert, però és evident que l'estructura familiar tradicional està cada vegada més obsoleta.

Hem d'explorar altres vies i crear noves formes revolucionàries també dins les nostres cases

Però tampoc hi ha massa futur per al nucli familiar postmodern que ha intentat salvar els obstacles més arrelats com els prejudicis: parlo de parelles heterose-

xuals que no aposten per casar-se o, d'altra banda, parelles homosexuales que han fet el pas com han pogut però, sobretot, com se'ls ha deixat. Aquest prototip de família actual ha prosperat, però, amb una base que es podria interpretar com a tradicional: la idea de dur endavant el projecte de portar una filla al món des d'una estructura física, que seria la casa, amb dues figures internes, que serien o bé un pare i una mare, o bé dues mares o dos pares. Altrament, seria que la idea de la separació i que el fill o filla no disposi de les dues figures com a projecte sentimental dins la llar és una

qüestió previsible però no contemplada. Les individualitats, en part, creixen per atendre a les noves propostes del mercat i l'economia; alhora, això ha repercutit en canviar les estructures socials. Però més enllà del que podem considerar un nucli familiar idoni i la seva viabilitat com ha estat pensat fins ara, m'agradaria fer èmfasi en el que podria definir com a aspectes relacionals que estan influits directament pels sentiments i valors de la nostra societat i que es reflecteixen amb les actituds.

Hem de crear noves formes de família i lluitar també per portar fills i filles en aquest món que potser no canviarem nosaltres

Quan parlo de les actituds envers la parella i el projecte familiar em refereixo a la relació coherent i sincera per la qual estem decidits a mantenir aquest tracte. És a dir, em refereixo a si es fan explícits els acords com la monogàmia, la relació oberta, etc. per fer front a la liquidesa relacional capitalista des de la base de la nostra lluita individual. Cal entendre que, si no som coherents i no som sincers envers els tractes, potser haurem de fer un pas

valent i decidit de transformació, perquè si ens hi adaptem i ens deixem portar per la immediatesa efímera actual, allò que només depenia de nosaltres i no es pot comprar perquè és immaterial (els valors, sentiments i emocions) perdrà tot el sentit, i hauré perdut la batalla.

Em refereixo a explorar altres vies, a part de la família monoparental, com per exemple la maternitat/paternitat compartida, i crear noves formes revolucionàries també dins les nostres cases, si ho volem i necessitem, i ser valents per a tenir fills d'altres maneres. Perquè, en el fons, el que realment necessitaran seran uns referents clars, conseqüents, coherents i honestos amb els seus actes i, evidentment, que els estimin.

No sentencio, sinó que trasllado reflexions en forma de preguntes, perquè tenir filles no és una decisió fàcil i ràpida, car es necessita tenir-ho molt clar i poder tenir la sort de gaudir d'uns mínims però poder fer el pas. Dic "sort", i la recalco, perquè sembla que si no busquem alternatives reals als aspectes lligats a l'economia, serà aquesta qui ens farà recular en la descendència. Però sí que aposto fermament que, si creiem en la validesa de la lluita per canviar el món, hem de ser optimistes també en aquest tema, trencar els tòpics d'arrel, crear noves formes de família i lluitar també per portar fills i filles en aquest món que potser no canviarem nosaltres però les que encara estan per venir, segur que sí.

Joan Tamayo Sala · Membre de la Comissió de Defensa dels Drets Humans de l'Icater
opinio@setmanaridirecta.info

EL 20-N, eleccions i què?

Zapatero ha avançat les eleccions generals, ostres! Un debat "nacional", de nou, el gran teatre de l'absurd, i tot per a què? Per dispersar i dissoldre el debat real sobre els problemes reals, mentrestant, el poder econòmic prepara un altre candidat, a la seva mida, (l'etiqueta, és igual, és secundari, estan domesticats...). Els famosos convidats especials que fa uns mesos van romandre a la Moncloa, al voltant d'una gran taula oval, amb el titella de torn, en aquest cas el Sr. Zapatero, esperen tornar-hi properament, amb el seu substitut i tornar a fer-se la foto, intentant,

això sí, donar la imatge al poble que realment estan preocupats per l'economia de l'Estat espanyol.

Doncs sí, eleccions, torna el gran espectacle, l'anomenada "festa de la democràcia", on tots aquests pobres "súbdits" anomenats ciutadans i ciutadanes podem exercir el dret al vot, únic, secret i inalienable. Després, podem tornar a casa, ben satisfets i orgullosos d'haver contribuït a aquest necessari deure i dret, pel bé de... bé, no sé ben bé de què, però està molt bé, vam estar 40 anys que no ho podíem fer i ara... Un cop ens haguem refet de la satisfacció del dia de la

"democràcia", podem seguir amb les nostres coses, les habituals, no passa res, el dur dia a dia, les retallades sanitàries, les retalla-

N'estem tips, d'aquest teatre imposat, ens el sabem de memòria

des als nostres drets socials, a l'ensenyament, al treball, potser ens desnonen del pis, capficats a fer comptes per arribar a final de mes, ostres, que m'han negat la

beca del menjador del fill, els nois i noies que no hi ha manera que trobin feina i, a sobre, a mi em retallen el sou... Però bé, almenys, no m'empenyan amb el vot, fins d'aquí a quatre anys, aquesta es la seva democràcia "representativa". Representativa de què? de qui?

No passa res, això és el teatre i aquesta la gran funció teatral, cadascú en el seu paper, impecables, com un Shakespeare representat al cor de Shaftesbury Avenue, el carrer dels teatres a Picadilly Circus, al Londres preolímpic.

Però el que no saben els propietaris del teatre és que això es

pot acabar, la funció ja s'esgota, n'estem tips, d'aquest teatre imposat, ens el sabem de memòria, ens han menjat el cervell amb aquesta obra i ara toca canviar, radicalment. Una altra realitat és possible, un canvi de cicle, de sistema, una obra de teatre sense privilegiats. Una data important, a retenir, és la de l'assaig general, el 15 de maig de 2011. Això acaba de començar, perdem la por, ja era hora, com deia el filòsof grec Heràclit, fa 25 segles: "cal perdre la por a allò desconegut, i més encara quan és positiu...". Així doncs, 20 N eleccions generals, sí, i què?

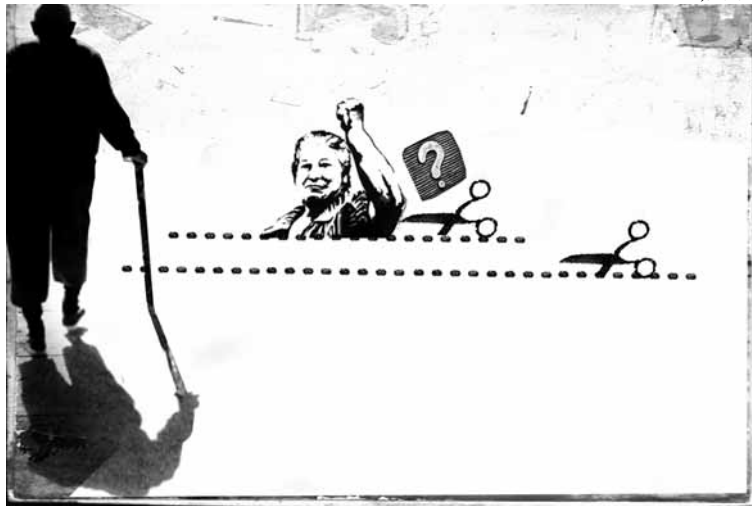
Àlex Tisminetzky · Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda
opinio@setmanaridirecta.info

Retallant on fa més mal

L'1 d'agost es va publicar al BOE la darrera reforma de les pensions. Els grans rotatius no li van dedicar ni una sola portada, van relegar a les llunyanes planes d'economia la retallada més important dels darrers 30 anys de les prestacions de la Seguretat Social, i la norma entrarà en vigor el 2013 entre un sorprenent desconeixement general.

La reforma ataca allà on fa més mal socialment i rebaixa les pensions més petites entre les petites

La darrera de les grans reformes del govern Zapatero ja a primera vista destaca per la seva extrema complicació. Fins i tot els més avessats en la matèria necessiten dies, calculadora en mà, per entendre's en un mar indesxifrable de formules matemàtiques i disposicions addicionals. A ningú se li escapa que la Seguretat Social és una matèria ja de per si amb merescuda fama de feixuga, però l'esforç que s'ha posat en complicar al màxim els càlculs de jubilació deixarà encara més indefensa la població davant una llei que, si l'arribessin a llegir, segurament l'entendrien més o

JOAN TURU

menys com si l'haguessin redactat en llatí.

L'altra característica és que està destinada a durar ben poc. Sorprenentment, la reforma determina que en els propers anys s'haurà d'"estudiar" novament si amb les retallades aplicades el sistema encara és sostenible, o si encara s'han de rebaixar més les pírriques pensions que ha deixat. Aquest fet, afegit al suport submís dels sindicats CCOO i UGT, i sumat a què el PP ja està anunciant que té *noves* propostes en aquesta matèria, fa molt probable augurar que, malauradament, en els propers mesos, hauré de publicar un nou article per explicar més retallades en la Seguretat Social.

Finalment, i de manera molt important, la reforma

ataca allà on fa més mal socialment i rebaixa les pensions més petites entre les petites, en un context on el 58% dels pensionistes ni tan sols arriben als 700 euros mensuals. En canvi, qui hagi cotitzat durant 40 anys es jubilarà a la mateixa edat i pràcticament amb la mateixa prestació que abans de la reforma, concessió que explica, en part, el suport dels sindicats oficials.

Però, ai de les precàries, aquells i aquelles que han caigut en els contractes merda, en els temporals i en l'economia submergida, ja que tota la nova norma està pensada i repensada per retallar les seves pírriques pensions. A partir del 2013, la pensió mínima de 600 euros ja no està garantida ni per qui hagi

cotitzat 15 anys, i es rebaixa a uns paupèrrims 350 euros. Des dels despatxos del Ministeri de Treball també s'han trencat les banyes per a dissenyar mil i un càlculs que redueixin les quanties finals i, alhora, molts dels que fins ara podien arribar a jubilar-se als 61 hauran d'esperar ni més ni menys que als 67 anys. En el punt de mira, és clar, les ja petites pensions de dones, immigrants i precaris en general.

El govern espanyol i la patronal criden ben alt que tot aquest procés és *imprescindible* per salvar les pensions, mentre CCOO i UGT afirmen que és un mal menor. Però la realitat és que s'està canviant radicalment el repartiment del pastís de la riquesa social, en detriment, de nou, d'una gran majoria.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La desigualtat social no és tan sols un problema moral

Nieves Simal Velez, Barcelona

Si em preocupa l'organització de l'atenció sanitària és perquè veig que és fonamental pel tipus de salut que promou i també per les conseqüències socials que tindrà una organització que respon a uns interessos econòmics que topen amb els interessos dels ciutadans del nostre país. Des del 1986 tenim una sanitat pública universal per a tots amb uns trets específics, que està molt poc desenvolupada. Persisteixen mútues per a alguns col·lectius privilegiats, algunes prestacions no s'inclouen, d'altres són de difícil aplicació com l'avortament i, sobretot, l'atenció sociosanitària que la distribució patriarcal del treball de cura de la vida fa recaure encara sobre les dones. L'equitat de totes aquestes prestacions depèn de l'organització de la sanitat pública. Es fa clar i palès la dificultat de l'accés a drets que creïem garantits i per als que hem aportat la nostra contribució amb els impostos. Ens fem cada cop més conscients de les desigualtats entre nosaltres. Amb aquesta consciència de la desigualtat cada cop serà més difícil arribar a trobar el sentit de dependència mútua i de defensa d'objectius comuns que són l'eix de tota comunitat.

Segueix l'amenaça de tancament de l'hospital 2 de Maig

Jorge Sanchez i vuit firmes més

Ja fa gairebé tres mesos que, davant l'amenaça de tancament de l'Hospital 2 de Maig, els veïns ens sentim insegurs sobre el seu futur que és també el nostre. Per pressionar pel seu manteniment com a hospital públic hem diferents accions. Fins avui seguim fent una cassola diària a les 8 del vespre a la porta de l'hospital. Hem d'agrair el suport dels veïns que aguanten el soroll amb les finestres obertes per la calor de l'estiu, a les veïnes que, amb la cadira, venen fins a la nostra concentració i a la policia municipal que regula la circulació que nosaltres tallem cada dia. En aquests moments ens trobem en una crisi de l'assistència sanitària que sobrepasa la nostra preocupació inicial. L'hospital de Sant Pau ha presentat un ERO amb reducció de 72 llits en el que portem d'any i reducció de molta activitat, a més d'acomiadament per 15 mesos de 75 persones i mesures que redueixen sensiblement l'activitat i el personal d'atenció als malalts. Cada dia sentim explicar les protestes per diferents retallades de les prestacions sanitàries a tot Catalunya. Agraïm el suport rebut al voltant del problema plantejat per l'Hospital 2 de Maig i volem que aquest suport vagi en augment per a una millora de la sanitat pública al nostre país. Creiem que no es segueix el camí correcte en l'administració dels recursos per la sanitat. Ara també l'educació es troba amenaçada. No volem ser còmplices de gestors que amb concertacions, privatitzacions i externalitzacions encareixen els serveis públics que després retallen. Fins on arribem, seguirem lluitant.

. EN CALENT

"21.000 alumnes més però cap augment de la plantilla"

Rosa Cañadell, secretària general del sindicat d'ensenyament USTEC-STES valora l'inici del curs escolar

Malgrat els discursos triomfalistes de la consellera d'Educació, els problemes a les escoles continuen sent molt greus. Les retallades estan allà i acaben empitjorant les capacitats d'aprenentatge de l'alumnat, fent més difícil l'eradicació del fracàs escolar i la tasca educativa del professorat. El 2011-2012 són 21.000 alumnes més a l'escola pública però ni un professor més, cap augment de la plantilla. És una sobrecàrrega per a les condicions laborals dels i les mestres. Les retallades a l'educació van més enllà dels sous i dels llocs de treball ofertats, afecten un ampli espectre i, de passada a les famílies amb menys recursos: es retallen les

despeses de funcionament dels centres, amb el perill de deteriorament dels centres davant la impossibilitat de fer-ne el manteniment; aquest curs hi ha més barracots i més centres sobrecarregats; no se substitueix el personal laboral de baixa; les ajudes socials a l'alumnat disminueixen així com els pressupostos per a llars d'infants de 0 a 3 anys. Les necessitats dels centres existeixen i, si no es cobreixen, influeix negativament en l'atenció a l'alumnat. Davant la judicialització del model lingüístic, exigim l'administració a defensar-lo i encoratgem els centres i el professorat a mantenir el català com a llengua d'aprenentatge i de relació.

. EDITORIAL

CiU i el PP, amics per sempre?

Ja hi tornem a ser i encara hi ha gent que cau en la trampa. Després de l'auto del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra la política d'immersió lingüística a les escoles, Convergència i Unió ha volgut marcar distàncies amb el PP, per així no aixecar sospites d'anar de la mà de la formació que juntament amb Ciutadans ha instigat i promogut des de la política aquest desenllaç judicial. Però que no sap tothom que aquesta mena d'escenificacions del partit d'Artur Mas no són res més que un engany? El cap de CiU a l'ajuntament de Badalona, Jordi Falcó, va amenaçar amb presentar una moció de censura contra Garcia-Albiol en cas que aquest es posicionés contra l'ús del català com a llengua vehicular a les escoles. Garcia-Albiol ho va fer l'endemà mateix i Falcó va haver de fer marxa enrere. Què va passar? Doncs

que la governabilitat de Catalunya en aquests moments està en mans d'Àlicia Sánchez-Camacho encara que alguns no ho vulguin veure. És per això que la vice-presidència de la Diputació de Barcelona està silenciosament dirigida pel PP; i és per això que la líder catalana del partit de Mariano Rajoy va presentar l'endemà de la Diada l'acord amb CiU per que un alcalde popular governi els propers quatre anys a Castelldefels. I cada cop apretaran més. El PP de Madrid, segur de tenir una majoria absoluta contudent a les eleccions del proper 20-N sap que no necessita per res a CiU, i per tant podrà seguir escanyant com vulgui el govern de Mas. Fins quan? I encara més, fins quan CiU es podrà fer la foto de sobiranista amb la societat civil catalana mentre als despatxos negocia amb la delegada de Rajoy?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Fins aviat, família!

David Bou
directa@setmanaridirecta.info

Sempre és difícil dir adéu, com ho és arribar a un lloc on has de començar des de zero, però mentre escric aquestes línies, me'adono que la DIRECTA també m'ha trencat aquest tòpic. Vivències com picar una porta i que t'acullin amb els braços oberts per ensenyar-te, però, alhora, aprendre de les petites coses que pots aportar, que et facin confiança i que t'integrin en una família on es necessita gent que vulgui creure que, juntes, podem capgirar el present i projectar un nou futur, cometre errors per resoldre'ls i continuar avançant, intercanviar criteris per ampliar mires i submergir-se en l'heterogeneïtat i tants altres moments i situacions, fan de tots

i totes les membres del col·lectiu, però també de tota la gent que dóna raó de ser a la nostra feina seguint-nos i donant-nos suport, una motivació per no deixar-me convèncer i continuar la lluita per trencar els murs del silenci que ens han estat imposant.

Es prepara una #tardorcalenta per a totes i una època de nous projectes pel col·lectiu on haurem de donar el millor de nosaltres. Jo viuré aquest procés des de la distància, amb un punt de nostàlgia per no poder-hi participar més activament, però amb un punt d'il·lusió, gràcies a la certesa que, quan torni, el nostre tren no s'haurà aturat, sinó que circularà amb més fermesa i energia cap als nostres objectius. Només prenc omplir aquestes línies d'agraïment a tots i totes per haver-me acollit en aquesta redacció on

m'he sentit útil i més viu que mai, on he après de vosaltres i de la vostra experiència per créixer i formar-me com a persona i on tinc clar que tornaré per continuar aportant el meu granet de sorra amb il·lusió i humilitat, com sempre he intentat fer. Per molt difícil que sigui el camí, per molt que de vegades costi aixecar el cap i no defallir, sapigueu que el que fem setmana rere setmana no té preu; només per l'esforç i la il·lusió que hi posem, ja val la pena continuar-hi treballant. Més força que mai, família, el camí enfila la pujada, però tenim coratge de sobres perquè res ni ningú no ens aturi. Des de la Llunyania, us seguiré i us enviaré energia perquè, com deia l'Ovidi, "si encara dura la vida dura, doncs, altre colp de part dels bons, fins a la mort!".

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens acomiadem d'en David, petita gran persona que ha estat coordinant l'Observatori dels mitjans durant uns quants mesos i a qui desitjem molta sort en la seva llarga estança en terres hel·lèniques. A veure si ajudes a rescatar el país... o potser t'hauré d'anar a rescatar nosaltres a tu! I en el seu lloc, donem la benvinguda al Marc, que a partir d'aquesta setmana coordina la secció de mitjans de la DIRECTA. Benvingut Marc i molts ànims amb aquesta tasca, que ja sabem que les tasques de coordinació voluntària i militant de les seccions i altres tasques del setmanari són dures, però també agraïdes, ja ho veuràs.

D'altra banda, volem enviar un càlid comiat a la companya i subscriptora Marta, que va decidir deixar-nos la setmana passada, potser massa d'hora... La podíem trobar a la biblioteca de Ca la Dona, sempre entre llibres, la seva passió, però també a les places, cercant respostes a les injustícies. Ja t'enyorem.

Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

— La signatura de l'article sobre el Pere Boix, publicat la setmana passada a la secció Impressions (pàgina 5), estava malament. L'article és de Jordi Pagès Anson, que és exmembre de l'organització ecologista Coordinadora per la Defensa de la Serra de Marina (CODESEMA).

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info — il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadersillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet
IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström
DISTRIBUCIÓ: R.C.P. **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

CATALUNYA · ELS ACTES INSTITUCIONALS DE LA DIADA ARRIBEN MARCATS PER L'AUTO DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

L'atac al català porta CiU a escenificar un fals increment de la tensió amb el PP

El monument de Rafael de Casanovas va ser fortificat i reconvertit en una sala de premsa de partits polítics, inclosa la xenòfoba Plataforma per Catalunya. El Parlament de Catalunya va fer una jornada de portes obertes on es van colar les indignades. Òmnium Cultural va celebrar la fira d'entitats al passeig de Lluís Companys, a 30 metres del despatx del jutge del TSJC que vol retallar el català. L'acte institucional al Parc de la Ciutadella va sortir del guió de les mans de Màrius Serra i gran part del públic, fet que va incomodar l'espanyolista Alicia Sánchez-Camacho.

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les frases pronunciades pels principals caps visibles de CiU durant l'Onze de Setembre fan pensar que ens trobem en una situació d'enfrontament, pràcticament cos a cos, entre el partit del president de la Generalitat, Artur Mas, i el que dirigeix Mariano Rajoy des de Madrid. Res més lluny de la realitat. Com a exemple, l'anunci d'acord de govern entre el PP i Convergència al municipi de Castelldefels, presentat amb gran pompa l'endemà de la Diada per part de la líder dels populars catalans, Alicia Sánchez-Camacho. Un dia abans, Oriol Pujol havia assegurat que "ni un exèrcit de milers de García-Albiol ens farà retrocedir en la defensa de la llengua" -en referència a l'actual alcalde de Badalona, també nomenat gràcies a CiU. El portaveu del govern, Francesc

Homs, també va dir que abans de fer passes enrere amb el català plegarien i deixarien el govern. Per la seva banda, Artur Mas es negava a respondre les preguntes en castellà durant la roda de premsa després de l'ofrena floral al monument de Rafael de Casanovas. Malgrat tot això, no es pot oblidar que van ser els es-

No es pot oblidar que els escons del PP permeten que Mas sigui president

cons del PP els que van fer possible l'aritmètica parlamentària perquè Artur Mas fos president de la Generalitat, una reedició del *pacte del Majestic* (acord que fa quinze anys van rubricar Jordi Pujol i José Maria Aznar) sense fotos i sense posar da-

JESÚS G. PASTOR

La jornada de portes obertes al Parlament serveix per escenificar el rebuig a la classe política

vant les càmeres. En totes aquestes posades en escena, Felip Puig també hi vol jugar un paper important d'enfrontament amb l'Estat espanyol (com és el cas de la polèmica del CAT a les matrícules) per intentar contrarestar la mala imatge que s'ha llaurat com a conseller d'Interior, arran de les càrregues contra acampades i manifestacions del moviment de les indignades.

Amb tota aquesta estratègia, l'objectiu de CiU potser no ha estat del tot reeixit. Durant l'ofrena que el

partit va fer al monument de Rafael de Casanovas, es va sentir algun crític tímido de "botiflers!", cosa que també va passar amb la delegació del RCD Espanyol. La resta de les comitives van fer-ho sense més anècdotes -a diferència d'altres anys-, ja que el públic ho veia des d'una distància de més de 100 metres, a conseqüència d'un perímetre policial de protecció que va aixecar queixes de part del veïnat i de les persones que volien fer la seva ofrena particular. El cap de llista de Plataforma per Catalunya, Josep Anglada, va intentar ser el centre d'atenció d'una ofrena floral molt provocadora -cal recordar que fa tan sols deu anys es declarava franquista i falangista-, però ningú no el va xiular perquè ni tan sols el

un enorme dispositiu policial dins i fora del Parlament de Catalunya durant la jornada de portes obertes de la Diada. Tot i així, una desena d'activistes del 15-M es van poder infiltrar fins al mateix hemicicle, on van repartir adhesius i es van fer fotos amb els braços creuats, en senyal de rebuig a la cambra de representants que està duent a terme les retallades socials i sanitàries. El contingut d'un dels textos de l'acte institucional escrit i llegit per Màrius Serra en nom de l'Institut d'Estudis Catalans és el que va suscitar més reaccions i aplaudiments, ja que va superar el marc autonòmic i va fer aixecar de la cadira molta gent que, espontàniament, va cridar en pro de la independència. Alicia Sánchez-Camacho, asseguda a l'escenari ben a prop d'Artur Mas, es va mostrar vistosament incòmode en escoltar les paraules de Serra, que va acabar el discurs amb un enginyós palíndrom: "Català, a l'atac".

Durant tot el dia, el passeig de Lluís Companys va ser l'escenari de les reivindicacions unitàries de la societat civil, aplegades sota el paraigua d'Òmnium Cultural, que enguany ha coorganitzat els actes amb la plataforma Som Escola. Dos centenars llargs d'estands informatius d'entitats, xerrades, menjar popular i un llarg etcètera d'activitats que es van cloure amb un concert de La Troba Kung-Fú i Obrint Pas, on es van aplegar prop de 10.000 persones, la majoria molt joves. Durant tot el dia, més de 60.000 van passar pel recinte. Es va donar la circumstància que tot aquest desplegament d'actes es trobava a poc menys de 30 metres del despatx del jutge que ha ordenat acabar amb la immersió lingüística a les escoles, ubicat a l'interior del Palau de Justícia del mateix passeig de Lluís Companys. Qui sap si en algun moment de la jornada va observar-ho tot des de l'interior de les vitrines de l'edifici.

> Defensant la llengua a totes les comarques

CARLA MORAL

La defensa de la immersió lingüística a les escoles convoca milers de persones davant de nombrosos ajuntaments de Catalunya

El 12 de setembre va ser una continuació de les reivindicacions per la llengua. Desenes de municipis, incloent-hi la pràctica totalitat de capitals de comarca catalanes, van viure concentracions de centenars de persones. En el cas de Barcelona, prop de 5.000 manifes-

tants van omplir la plaça Sant Jaume per denunciar la sentència del TSJC. Les protestes es van fer a les 7 del vespre i van ser especialment nombroses a Vilafranca del Penedès, Reus, Tarragona, Lleida, Girona, Berga, Vic, Sabadell, Terrassa i Manresa. A Sant Andreu de la Bar-

ça, on la protesta havia estat il·legalitzada pel Departament d'Interior al·legant que havia estat comunicada fora del termini establert de deu dies previs, la gent concentrada va haver de dissoldre's voluntàriament, sota amenaça de ser dispersada per la força.

Felip Puig organitza un enorme dispositiu policial dins i fora del Parlament

van identificar visualment des de la distància de les tanques on es trobava el públic. Això sí, Anglada va voler mostrar-se davant les càmeres i va saludar càrrecs dirigents del PSC i fins i tot d'ERC, alguns d'ells li van donar la mà o li van tornar la salutació, com Enric Marín. També hi ha va haver anècdotes fruit del canvi de govern a Barcelona. L'exprimer tinent d'alcalde de la ciutat, Carles Martí, va arribar al cordó policial i no el van deixar passar, ja que no estava acreditat. Aquest fet el va ofendre i, llavors, va dir-li al mosso que l'hauria d'haver reconegut. Finalment, una encarregada de protocol va permetre el pas de Martí.

Parlament i parc de la Ciutadella
Encara amb el record de les protestes contra el ple de les retallades del 15 de juny, Felip Puig va organitzar

, així està el pati

EL CAMP · LA DEFENSA DE LA LLENGUA S'AFEGEIX A LES REIVINDICACIONS D'INDEPENDÈNCIA, SOCIALISME I LLUITA AL CARRER

El Camp viu el seu Onze de Setembre més actiu

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

En contraposició als anys anteriors, la celebració de la Diada de l'11 de setembre al Camp no es va reduir a fer una manifestació al vespre a Reus, com ja és tradicional. A més de l'ofrena floral a Pere Joan Barceló, *el Carrascllet*, que es va fer a la vila de Capçanes al migdia i que organitza el Col·lectiu Independentista del Priorat, enguany, la capital del Baix Camp ha deixat de monopolitzar la commemoració de la Diada. Si bé fa un any la Coordinadora 11

La segona edició suposa la consolidació d'una proposta de Diada popular al marge de la tradicional ofrena institucional

de setembre, integrada per 26 entitats, ja omplia els carrers de la Part Alta de Tarragona amb una fira d'entitats, concerts, parlaments i cercavila fins a les quatre de la tarda, aquest 2011 l'èxit ha superat

DIEGO CORREDOR

Una cercavila i castells donen un toc de cultura popular a la Diada de Tarragona

el de l'any anterior. L'assistència de més gent, la celebració de més actes, la participació de més entitats (en sumaven 32) i, sobretot, la planificació més acurada, han fet que aquesta segona edició suposi la consolidació d'aquesta proposta de Diada popular al marge de l'ofrena institucional a Rafael Casanovas.

Abans que, a Tarragona el foc dels diables i a Capçanes l'homenatge al *Carrascllet* proposessin una alternativa per a la gent del Camp per poder sortir al carrer, Reus i Torredembarra, el dia 9 i el 10 respectivament, van acollir marxes de torxes i xerrades al voltant del fet nacional i del socialisme. Finalment, la plaça del Mer-

cat Central va ser el punt d'inici d'una manifestació a partir de quarts de 8 del vespre, que va ser menys massiva que en d'altres edicions, de prop de 800 persones. Enmig d'un to festiu i sota els lemes de l'esquerra independentista i del bloc negre, els parlaments es van encarar a la unió de les organitzacions juvenils Mau-

lets i CAJEI i a la creació de col·lectius nous com el nou Casal a La Canonja o la creació de la CUP de Montblanc, la primera a tota la comarca.

Tot i que la defensa de la llengua va ser molt present durant tota la jornada del diumenge 11, el dilluns, diverses places dels ajuntaments del Camp van acollir concentracions de Som Escola. En total, al voltant de 4.000 persones van assistir a les de Tarragona, Falset, Valls, Torredembarra, la Riera de Gaià, Montblanc, Altafulla, Salou, etc. Destaca la que es va fer a

2.000 persones es concentren a la plaça Mercadal de Reus per protestar contra la interlocutòria del TSJC

Reus, la més nombrosa, amb més de 2.000 concentrades a la plaça Mercadal. Precisament, una de les famílies que va dur la immersió lingüística al Tribunal Suprem espanyol és de Tarragona, de l'escola privada La Salle, on fins els anys 90 encara es feien les classes en llengua vehicular castellana.

GIRONA · LA MANIFESTACIÓ INDEPENDENTISTA REGISTRA UNA PARTICIPACIÓ DE PROP DE 5.000 PERSONES

Es presenta l'Assemblea Nacional Catalana durant la Diada gironina

Susanna Fulcarà
girona@setmanaridirecta.info

Un any més, els carrers de Girona es van guarnir per la commemoració de la Diada Nacional de Catalunya. Els actes de l'Onze de Setembre d'enguany van arrencar amb "El cant dels Segadors" a l'acte organitzat per l'ADAC, El Forn i Òmnium Cultural, durant el qual es va presentar l'Assemblea Nacional Catalana, un moviment que aposta per un independentisme transversal. L'acte va finalitzar amb la lectura del manifest i la col·locació simbòlica de l'estelada al balcó de l'Ajuntament de Girona. Per tancar la jornada del matí, prop de 150 persones van seguir la cercavila tradicional pels carrers del barri vell, que va comp-

tar amb la participació dels Diables de l'Onyar.

Al vespre es va dur a terme l'acte polític, amb parlaments del moviment antinuclear, que va instar totes les entitats participants a adscriure's al manifest en contra de la renovació dels permisos de la central d'Ascó. Representants de la plantilla de l'Hospital Josep Trueta van centrar el parlament en la lluita contra les retallades de sanitat. També van participar dels parlaments un membre de Maulets Girona, la diputada de Bildu Bakartxo Ruiz i Carles Bonaventura, membre de Reagrupament, que hi va participar en nom de l'Assemblea Nacional Catalana. L'acte va concloure amb el parlament de l'alcalde de Celrà per la CUP, Dani Cornellà, que va defensar la idoneïtat

de l'actual context polític "per engegar un procés democràtic de ruptura que condueixi el poble català a la independència".

Quan van acabar els parlaments, prop de 5.000 persones van iniciar la manifestació, encapçalada per les regidores i regidors de la CUP a les comarques gironines sota el lema *Pels drets socials i nacionals, independència*. Al llarg del recorregut, militants de Maulets va protagonitzar accions reivindicatives que assenyalaven directament que la diada de l'Onze de Setembre d'enguany està marcada innegablement per les agressions a l'autogovern i la llengua catalanes i també per la reforma laboral i de les pensions, que aboquen la societat catalana a l'atur i a la precarietat laboral.

MARC PLANAS

Un moment de la manifestació de Girona

, així està el pati

BADALONA · L'AJUNTAMENT HA ELIMINAT LES BEQUES DE MENJADOR PER L'ALUMNAT NOUINGUT I HA IMPULSAT LA POLICIA DE BARRI

Els primers 100 dies d'un govern que neix amb la criminalització de la immigració

Nicolas Luppo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

ARXIU JORDI BORRÀS

El 19 de març farà 100 dies de la presa de possessió de Xavier Garcia Albiol com a batlle de Badalona, la tercera ciutat de Catalunya en nombre d'habitants. Alçat a l'alcaldia amb un discurs encès que posava al punt de mira la població d'origen immigrat, sobretot les persones gitanes romaneses, la realitat és que encara no se sap ben bé per on avançaran les seves polítiques. Però, tot i la corresponent aturada d'activitat que ha comportat l'estiu, es comencen a dibuixar les primeres línies de la seva política a través algunes decisions representatives.

Albiol ha relacionat els col·lectius de migrants amb la delinqüència i vol afavorir "els de casa"

L'anàlisi que es va fer de la victòria de Garcia Albiol a les eleccions municipals del 22 de maig se centrava en dos aspectes. El primer, el més mediàtic, es va basar en el discurs contrari a la immigració, que relacionava els col·lectius de migrants amb la delinqüència, i també en afavorir "els de casa" en detriment de la gent nouvinguda, tot i que té més necessitats arran de la situació precària que viu. Amb aquests arguments, va aconseguir molts vots als barris amb percentatges alts de persones d'origen migrant. D'altra banda, "hi havia una necessitat de canvi", després de 28

Garcia Albiol pren possessió del càrrec d'alcalde de Badalona

anys d'alcaldes socialistes, explica Francesc Duran, que va ser el candidat de les CUP a l'alcaldia de Badalona.

Incògnita Albiol

La majoria de gent de Badalona que està polititzada, ja sigui a través d'algun partit o mitjançant associacions i entitats, coincideix a considerar que la política que durà a terme l'alcalde i el seu equip de govern durant la legislatura és una incògnita. "Encara no sabem l'estratègia que adoptarem perquè desconeixem

les polítiques que faran", explica Abdelkrim Latisi, president de l'Associació per a la Multiculturalitat, la Informació i la Convivència Social (AMICS).

El que s'ha vist fins ara és la voluntat de Garcia Albiol de situar-se a la primera línia mediàtica, una pretensió que es veu afavorida pel comportament dels mitjans de comunicació, que donen una cobertura extensa a tot el que l'envolta. Un exemple d'això és el judici per odi racial, després de la querrela presentada per SOS Racisme contra

Albiol arran dels díptics del PP, on es responsabilitzava directament la gent gitana romanesa de la brutícia i la inseguretat a la ciutat.

Entre les decisions, ressalta la supressió dels diners que donava l'Ajuntament badaloní a les beques de menjador per a l'alumnat nouvingut. Ara, per poder tenir accés a l'ajuda, les beneficiàries hauran d'haver estat empadronades durant els últims cinc anys, tot i que el que aporta el consistori representa aproximadament el 30% del total de l'ajuda. El nou govern també ha volgut

impulsar la policia de barri i n'ha augmentat el nombre.

Manca de preparació

"L'equip de govern sembla format per gent poc preparada -ressalta Francesc Duran-, ja que estaven preparats per guanyar, però no per governar". Creu que, més enllà de les decisions que pugui prendre, la legislatura estarà marcada per la manca de decisions en molts aspectes i que s'haurà d'impulsar el teixit associatiu per donar resposta a qüestions que poden ser abandonades. Per exemple, aquelles relacionades amb la joventut, la cultura catalana o els temes religiosos. En aquest aspecte, Latisi no espera res, "en tot cas, no pas res positiu". Assumeix que els problemes els hauran de resoldre entre elles.

Una altra de les lectures que es pot fer és en clau estatal. Pel PP, Badalona representa la seva presència a Catalunya i és probable que, si Rajoy arriba a la Moncloa, Garcia Albiol disposi de més recursos per dur a terme les seves polítiques.

Diverses entitats i partits volen aprofitar aquest context per mobilitzar la població badalonina dels diferents barris, treballar conjuntament i sortir al carrer per donar visibilitat a les protestes. "Hem de fomentar la unitat popular -conclou Duran-, aquest és el bon camí".

> Diada 'no nacional' de Catalunya

Badalona, la Diada va estar marcada per la polèmica que es va generar després que l'alcalde Garcia Albiol va anunciar que no arriaria la bandera espanyola de l'Ajuntament i quan es va saber que s'havia suprimit el terme "nacional" del cartell de la Diada. Arran d'aquests fets, la resta de partits amb representació al consistori van acordar no participar als actes institucionals. Com a resposta, l'alcalde va decidir anul·lar tots els actes oficials programats, però va assistir a l'ofrena floral de l'Onze de Setembre com a

membre del Partit Popular, fet pel qual va rebre una escridassada molt sonora per part de la gent present.

El govern municipal va decidir no retirar la bandera espanyola del consistori l'Onze de Setembre, tot i que era una decisió aprovada pel consistori. Aquest fet va provocar que el PSC, CiU, ICV i els altres tres partits amb representació decidissin no assistir als actes oficials que organitza cada any el propi Ajuntament, com el discurs que ofereix el batlle o l'ofrena floral que té lloc a la plaça de les Pla-

nes per commemorar l'efemèride. A més de la negativa d'arriar la bandera espanyola, també es va suprimir el terme "nacional" del cartell de la Diada, que finalment deia: Diada de Catalunya. L'Ajuntament de Badalona va justificar-ho dient que havia estat un oblit del dissenyador o una qüestió de l'espai disponible al cartell i el propi Xaveir Garcia Albiol va afirmar que no hi havia "cap intencionalitat política" al darrere. Va ser el dissenyador del cartell, Jordi Garcia, qui va aclarir -a través de Twitter- que "va ser una exigència

treure nacional", fet que contradiu les paraules del propi alcalde.

Per altra banda, la nova Comissió de l'Onze de Setembre Badalona, formada per entitats, associacions i partits de la ciutat, va organitzar altres actes per commemorar la Diada. El dia 10 a la nit, es van convocar diferents actuacions de cultura popular, com ara diables i castellers, una marxa de torxes i parlaments a càrrec de l'escriptor badaloní Julià de Jòdar i de la portaveu de Bildu al parlament de Navarra, Bakartxo Ruiz.

, així està el pati

BARCELONA · LA UNIVERSITAT INDIGNADA CONTINUARÀ ALS BARRIS, VILES I POBLES DESPRÉS DE LA BONA ACOLLIDA DE LA PRIMERA EDICIÓ

Èxit del primer projecte de coordinació entre assemblees territorials

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

ROBERT BONET

Les classes han començat abans del normal aquest setembre per al veïnat dels barris, viles i pobles de Barcelona. Sota el paraigua de la Universitat Indignada, un projecte de formació i aprenentatge col·lectiu promogut per les assemblees de barris, viles i pobles de Barcelona, centenars de veïnes s'han trobat, durant els deu primers dies del mes, a les places i els carrers i han compartit xerrades, seminaris, debats i taules rodones. El projecte, però, no s'acaba aquí, ja que les assemblees ja estan pensant com continuar i consolidar la Universitat Indignada com una xarxa d'espais de coneixement arreu del territori.

Més de catorze assemblees veïnals s'han coordinat en el projecte d'Universitat Indignada

La Universitat Indignada és un espai amb moltes possibilitats, que pot anar des de la formació fins a la constitució d'espais de recerca lliures, sense els inconvenients i les limitacions que suposa la universitat institucional. Tot i que aquest dimecres 14 de setembre s'ha previst fer un sopar de cloenda a la plaça Catalunya per parlar sobre l'experiència i fer una primera valoració, el dia 16 la comissió de coordinació de la Universitat Indignada es reunirà per plantejar-se com continuar durant la tardor: "És molt important que cada barri faci la valoració i

Un nen observa el visor de la càmera que grava el debat de cloenda de la Universitat Indignada de Nou Barris

diguí com vol continuar i que cada assemblea que no hi ha participat valori de quina forma li agradaria fer-ho i col·laborar-hi o que expliqui què significa per ells", sosté l'Hugo Alvira, membre de la comissió.

Fins ara, més de catorze assemblees veïnals s'han coordinat en el projecte d'Universitat Indignada i han omplert els carrers i les places amb xerrades, debats i ponències que han assolit una diversitat de temes i problemàtiques actuals molt àmplia. Des de la seixantena de

persones que van acudir a la xerrada sobre habitatge i especulació a Nou Barris, el divendres 9 de setembre, fins a la vuitantena de veïnes de Gràcia que van compartir la ponència de Joaquim Sampere sobre crisi ecològica el dia 3 del mateix mes. La idea de fer la Universitat Indignada es va proposar el 4 de juny en el marc de la

La universitat aborda l'àmbit de l'educació i la formació en temes d'actualitat que afecten la situació econòmica, social i política

primera trobada de barris, viles i pobles de Catalunya i ha esdevingut el primer projecte real de coordinació de les assemblees fora de la àrea de les mobilitzacions. La Universitat Indignada s'ha hagut de construir col·lectivament i compartir recursos, fet que ha reforçat les xarxes i els vincles entre els diferents barris "perquè s'han conegut en el procés de preparació, però també en les diferents xerrades", explica Alvira.

'Formar per transformar'

La universitat indignada aborda l'àmbit de l'educació i la formació en temes d'actualitat que afecten de manera directa la situació econòmica, política i social i, en molts casos, partint de problemàtiques locals com la sanitat, l'educació, o la crisi de l'habitatge. El lema és *Formar per transformar*. Alvira aclareix que "no es tracta de formar la gent, la gent es forma i, a partir de la presa de consciència, s'aconsegueix una transformació social". "La idea de la Universitat Indignada és que cada assemblea creï nuclis de formació i hi faci propostes, sempre partint del principi d'autonomia", afegeix. Algunes assemblees, davant la manca de temps durant l'estiu, es van sumar a la iniciativa a darrera hora, com Cornellà, que el segon dia del mes va anunciar que dedicaria tot el cap de setmana a fer universitat indignada intensiva. D'altres, com l'assemblea del barri de Sants, no hi van participar per manca de temps, però ja s'han reunint per preparar la Universitat Indignada durant el curs.

Descentralitzar la universitat ha permès que moltes veïnes poguessin gaudir de l'experiència als seus propis carrers. A més, també ha estat un atractiu per algunes persones que mai no havien passat per

l'assemblea del seu barri. "Gent que s'ho trobava als morros i s'ha interessat per l'assemblea, per les qüestions que tractem", explica Núria Comerma, participant de la comissió de coordinació i de l'assemblea de Gràcia. "El fet de fer-ho en un espai públic va més enllà de la lògica de recuperar els carrers; també s'entén com un espai d'aprenentatge per formar-te i compartir experiències", comenta Alvira.

Proper Curs

De cara a la tardor, es presenten reptes per les assemblees, com la decisió del lloc on es desenvoluparan les classes per evitar el fred. "S'intentarà saltar la barrera dels espais, la difusió haurà de ser difeitiu i els espais hauran de ser inclusius, cosa que també dependrà del nombre de veïnes", apunta Alvira. A més, es buscaran formes de expandir el projecte no només a nivell territorial: "És interessant que nous col·lectius, associacions o professors ho vegin com un espai on afegir continguts i on participar", afegeix. Comerma creu que l'objectiu seria aconseguir convertir-lo en un projecte que es mantingui, "que es quedi per no marxar" i posa l'exemple de les escoles i els ateneus dels anys 20 i 30 com un mirall interessant a recuperar.

> Eines i recursos centralitzats i posada en marxa descentralitzada

Durant dos mesos, prop de 50 participants de catorze assemblees, diferents col·lectius i comissions de treball de l'acampada s'han reunit vuit vegades per coordinar i donar forma al projecte d'Universitat Indignada. L'eina clau que han utilitzat és un mapa de recursos al n-1 (xarxa social d'Internet autogestionada i creada amb *software* lliure que pretén ser una eina comunicativa segura i horitzontal per a les persones, els col·lectius i els moviments socials). En aquest mapa, s'han penjat continguts, recursos i documents ordenats per eixos temàtics i proposats per les assemblees com a possibles temes de formació. A partir d'aquesta xarxa, cada barri ha decidit quines xerrades, temes, forma metodològica, ponents, horaris i llocs formarien part de la seva universitat indignada. El darrer pas d'aquest grup de treball va ser crear un grup de difusió que recopilés tota la informació i l'anunciés mitjançant Facebook, Twitter, el bloc universitatindignada15m.wordpress.com i també els mitjans de comunicació clàssics.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · UNA DESENA DE RECLUSOS FAN UN DEJUNI AL CP BRIANS 2

Arrenca una campanya contra els maltractaments a les presons

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Torna l'esperit de lluita a les presons. El 15 de setembre es preveu que nou presos del Centre Penitenciari Brians 2 participin d'un dejuni col·lectiu per denunciar els maltractaments de tot tipus que pateixen: psicològics, físics i fins i tot arquitectònics. Cal recordar que, només al centre penitenciari Brians 2, des de l'any 2007, s'han produït 80 defuncions, la majoria d'elles atribuïdes a les condicions de vida inhumanes. Les víctimes d'aquesta situació asseguren que les tortures i les pallisses són habituals per part del funcionari. Pel sol fet d'haver anunciat aquesta iniciativa reivindicativa un cop al mes, ja s'han produït escorcolls de cel·les sota amenaça de sancions que suposin increments de la pena. En aquest sentit, cal recordar que alguns presos que van lluitar dins els centres penitenciaris van patir increments constants del seu temps de reclusió: Amadeu Casellas,

Marxa per la llibertat de Tamara celebrada pocs dies després del seu empresonament

vuit anys afegits; Joaquin Garcés, cinc anys afegits.

Aquesta iniciativa vol arribar fins al final i els presos han anunciat -coordinament amb gent que els dona suport des del carrer- que, si cal, també denunciaran els maltractaments al Tribunal d'Estrasburg. Per ara, ja estan presentant instàncies a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries de la Generalitat i al Congrés dels Dipu-

tats de Madrid. De moment, circumscriuen la protesta a un dia de dejuni al mes. El més d'agost ja s'hi van sumar tres presos del C.P. Puerto de Santamaría (Cadis), dos presos del C.P. Valdemoro (Madrid) i un pres del C.P. Ponent (Lleida).

Al comunicat on expliquen la protesta, assenyalen que hi ha maltractaments psicològics (tortura blanca), maltractaments físics (tortures i assassinats) i maltracta-

ments arquitectònics (disseny de les presons).

El sistema penitenciari ha esdevingut un negoci molt suculent i algunes dinàmiques es retroalimenten. Brians 2 va costar 80 milions d'euros, però les factures de reparacions de l'any 2009 van ascendir a 1,4 milions d'euros. Així mateix, l'any passat, el CIRE (treball dins les presons) va facturar 23 milions d'euros a costa d'una mà d'obra molt barata, pràcticament gratuïta. Des de 1980, la població reclusa a l'Estat espanyol s'ha multiplicat per quatre i ha passat de 18.583 persones a 79.000, amb dades actualitzades l'any 2010. Des de les cel·les, ja han explicat que, amb la protesta, volen aconseguir "que el seu crit no quedi silenciada, el no sentir-se sols davant de les agressions, tortures i aïllaments", amb això ja estarien satisfets.

Judici contra una activista solidària

Una jove activista solidària amb les persones preses serà jutjada el 14 de

setembre a la secció setena de l'Audiència Provincial de Barcelona. Es tracta de Tamara, a qui la fiscalia demana setze anys de presó per intent d'homicidi. Els fets es remunten a l'any 2009. Acusen la noia de ser l'autora de l'enviament d'un paquet amb pólvora dirigit a l'antic secretari general de presons de la Generalitat, Albert Batlle. De fet, l'arribada d'aquell paquet a la seu d'Institucions Penitenciàries va coincidir amb el moment exacte en què es feia una concentració de suport a Amadeu Casellas a les portes de l'edifici. Totes les persones que van ser testimonis dels fets asseguren que l'edifici no va ser evacuat, que tothom va continuar treballant tranquil·lament i que, fins i tot, la consellera Tura, sense més preocupació personal, es va mantenir al costat mentre el paquet era analitzat. Els perits també han conclòs que aquell paquet no podia matar ningú. Per tot això, el grup de suport a Tamara ha convocat una concentració a les portes de l'edifici i n'exigirà la lliure absolució.

SABADELL · L'EIX DE TREBALL ÉS LA DEFENSA DELS DRETS SOCIALS I LABORALS

Les 'indignades' tornen a acampar a la plaça Doctor Robert

Una vintena de persones han reocupat la plaça ubicada davant l'ajuntament

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Una vintena de persones van acampar a la plaça de l'ajuntament de Sabadell amb la intenció de "no cometre els mateixos errors del passat en matèria de convivència i treball". Després de l'aixecament de l'acampada de Sabadell i les acampades itinerants, veïnat de Ca n'Oriac, algunes indignades i gent de les acampades de diferents barris van tornar a prendre la plaça de l'ajuntament el 9 de setembre. Els eixos de treball conti-

nuen sent la defensa dels drets socials i laborals i la lluita contra les retallades dels serveis públics com la sanitat i l'ensenyament. Els acampats i les acampades han explicat a aquest mitjà que "no volen caure en malencerts en termes de convivència entre tantes persones tan diferents, per no acabar semblant un càmping" i, sobretot, volen "fer una conscienciació més propera, més de tu a tu". Per tant, diuen, treballaran "perquè tot el que va acabar cremant els antics acampats no torni a passar". Una de les novetats d'aquesta acampada és la creació d'un lloc de

benvenida, que consisteix en fer entrevistes personalitzades a les persones que s'acosten amb interès "perquè no vagin vagant durant dies sense saber què fer ni com treballar". Posaran en marxa nous fullatons amb punts més definits i locals i també noves accions per donar a conèixer les seves reivindicacions, com la que van fer el 10 de setembre al mercat. Els eixos de lluita principals, ara per ara, se centren en els desnonaments, on ja fa temps que treballen conjuntament amb la Plataforma d'Afectats i Afectades per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell. En aquest sentit van fer una acció contra una immobiliària la plaça Creu Alta. Per altra banda, la Plataforma per una Sanitat Pública i de Qualitat de Sabadell, que també forma part del moviment del 15M, ha protagonitzat una tancada al CAP Sant Fèlix per protestar contra les retallades que estan afectant la sanitat de la ciutat. Els divendres a les 8 del vespre es farà una assemblea general a la mateixa plaça. La comissió de barris, la jurídica i la de salut continuen treballant amb la mateixa essència que durant l'altra acampada, en canvi, la comissió d'acció i la d'acampada s'han renovat del tot. De moment, s'hi volen quedar indefinidament.

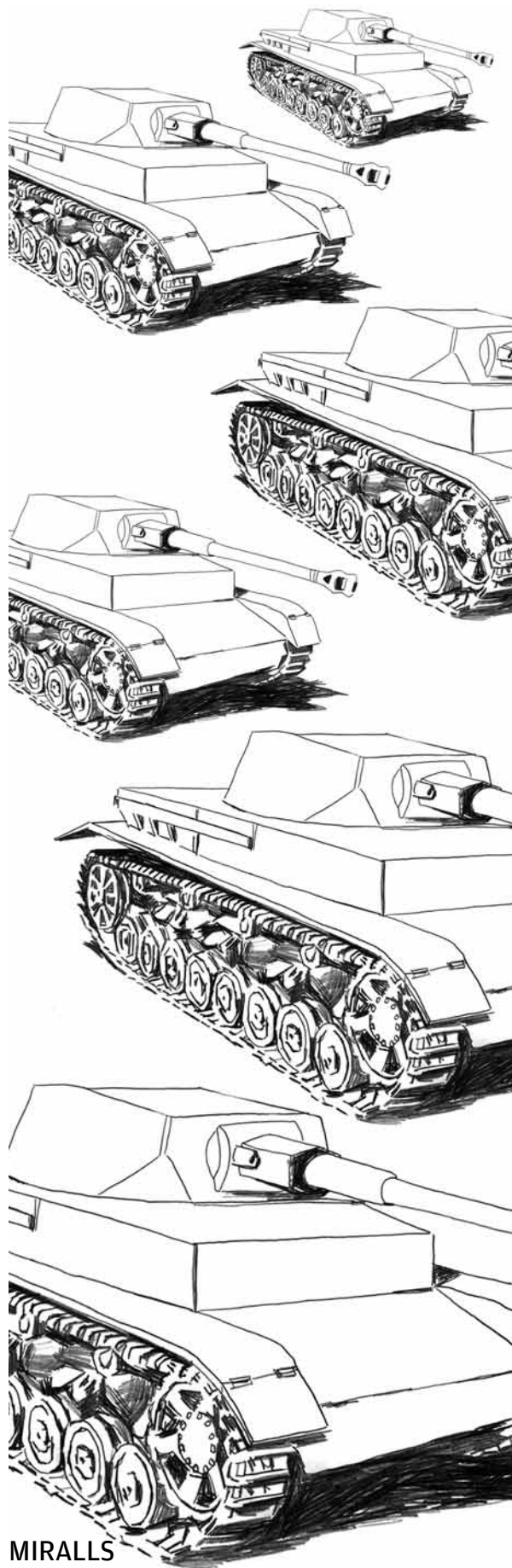
> Ocupen una desena de CAP

ALBERT GARCIA

Dues persones dormen a l'entrada del CAP Via Barcino de la Trinitat Vella

El veïnat contrari al tancament de les urgències nocturnes als centres d'atenció primària (CAP) de la Selva va fer, la nit del 12 de setembre, una tancada als ambulatoris dels seus pobles per protestar contra la mesura del Departament de Salut. Van passar la nit als CAP amb la intenció d'abandonar-los el 13 de setembre a les 8 del matí per no interferir en la seva activitat. Les protestes van ser convocades per moviments veïnals als centres de Breda, Anglès, Sant Hilari, Sils, Vidreres, Hostalric i Arbúcies, tots ells afectats per les retallades i els tancaments. D'altra banda, la plataforma Molins contra les Retallades va acordar, el mateix 12 de setembre, ocupar el CAP de Molins de Rei (Baix Llobregat) "com a pas previ al seguit de mobilitzacions iniciades arran del tancament del servei d'urgències el dia 1 d'agost". D'aquesta manera, una trentena de persones es va tancar al centre per passar-hi la nit. La plataforma, que es va crear el dia del tancament del servei d'urgències del CAP La Granja, demana la reobertura del servei d'assistència les 24 hores del dia. Amb tot això, per primer cop, s'ha ocupat durant la nit un centre d'atenció sanitari a la ciutat de Barcelona. Es tracta del CAP Via Barcino de la Trinitat Vella, on una quinzena de persones es van quedar a dormir la matinada del 13 de setembre. Mentrestant, al Vallès, les ocupacions continuen, amb una intensitat especial a Badia, Sabadell i el barri de Can Tries de Viladecavalls, on ja fa dos mesos que hi són.

MIRALLS

Periko Solabarria: "Bildu presenta una actitud oberta i assembleària" pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Som Energia proposa un nou model energètic pàg. 6 i 7

Calés tacats de sang

La producció d'armes no convencionals continua sent un negoci rendible per a moltes empreses. També ho és per a catorze entitats financeres de l'Estat espanyol, com el BBVA, Catalunya Caixa o el Banc Sabadell, que durant els últims anys han invertit en companyies que fabriquen aquest tipus d'armament. Aquesta ètica bancària es troba a les antípodes del codi de bones pràctiques d'alguns bancs nòrdics, entitats amb una responsabilitat social real, sense maquillatge.

Xavier Diaz
afons@setmanaridirecta.info

Una resolució de l'ONU va prohibir la fabricació de les bombes de dispersió l'any 2008. Això va fer que l'empresa espanyola Instalaza SA aturés la producció de la munició MAT-120, un explosiu que conté 21 minibombes. Instalaza SA, amb seu a Saragossa, és una companyia especialitzada en la producció i venda de material militar i un dels seus productes estrella era, fins fa uns anys, la bomba de dispersió MAT-120. Tot i així, la prohibició va arribar massa tard. Abans de la supressió de la producció d'aquesta bomba, Instalaza SA ja l'havia venuda a molts països, entre ells, Líbia. A Gaddafi no li va tremolar el pols en el moment de fer servir aquest armament: tal com va demostrar una investigació de l'ONG Human Rights Watch, les bombes de dispersió produïdes per Instalaza SA es van fer servir en els bombardejos contra civils de la ciutat rebel de Misrata.

L'empresa espanyola Instalaza SA, fabricant de la bomba de dispersió MAT-120, ha rebut actius d'entitats bancàries com La Caixa o el Banc Sabadell

Però, què es una bomba de dispersió? Es tracta d'un projectil que, quan arriba al seu objectiu, dispersa de manera automàtica tot un seguit de petites bombes que poden arribar a molts metres de distància i poden impactar contra vehicles blindats. Les expertes en armament han subratllat l'efectivitat d'aquesta bomba en grups de combat que es troben disseminats, però també és una arma letal per a la pobla-

ció civil. Així doncs, l'empresa espanyola era la fabricant d'aquesta arma i, potser també, la responsable dels milers de morts innocents i els estralls provocats pels atacs indiscriminats. Però hi ha una dada que encara és més macabra: vuit bancs espanyols han participat en el finançament d'aquesta empresa de fabricació d'armes. Segons un estudi del centre d'investigació holandès Profundo, encarregat per l'ONG catalana Setem, l'empresa Instalaza SA, fabricant de la bomba de dispersió MAT-120, va rebre actius procedents de diversos bancs espanyols per valor de dotze milions d'euros durant el 2007 –any en què encara es fabricava aquest arma. Entre aquestes entitats bancàries, hi havia Caja España, Caja del Mediterráneo, Bankinter, Banco Popular, Banc Sabadell i La Caixa.

Els negocis bruts

L'aportació econòmica d'algunes entitats financeres espanyoles en empreses d'armes no convencionals ha estat una tendència continuada i acceptada i, encara ara, continua sent un negoci lucratiu. Es tracta dels anomenats beneficis del gran negoci de la guerra. *Negocis bruts* és, precisament, el títol de la investigació més important sobre la vinculació entre bancs espanyols i armes no convencionals, publicada fa uns mesos també per Setem, una de les ONG més actives en aquest àmbit. Aquest estudi fa palesa la inversió i la col·laboració entre catorze bancs espanyols i empreses que fabriquen armes no convencionals com ara mines antipersones, munició de dispersió, armes nuclears i explosius amb urani empobrit.

Tal com constata l'informe, des de l'any 2006, aquests bancs i caixes han invertit en dinou companyies internacionals fabricants d'armes no convencionals mitjançant préstecs o bé amb participacions d'accions i bons. Aquests bancs i entitats financeres espanyoles són, segons el seu volum de

participació: BBVA, Banco Santander, Banca March, Bankia, Banco Madrid, Banco Pastor, Banco Popular, Banc Sabadell, Bankinter, BBK, CatalunyaCaixa, Finandruero, Ibercaja i Mapfre. La inversió de cadascuna d'aquestes entitats i la seva col·laboració amb els productors d'armes no convencionals es pot consultar a l'informe *Negocis bruts*.

Armes no convencionals

Segons el centre d'estudis holandès Profundo, s'entén que les armes no convencionals o controvertides són aquell grup de productes excepcionals que inclou les mines antipersones, les municions de dispersió, les armes d'urani empobrit i les armes nuclears, biològiques i químiques. Alguns tractats i convencions internacionals han ratificat la supressió d'algunes d'aquestes armes dels arsenals militars internacionals. Per exemple, l'any 2008, durant la Convenció d'Oslo, 107 països van signar un tractat sobre les bombes de dispersió, segons el qual tots aquests estats es comprometien a deixar de fabricar-les i d'utilitzar-les.

Tot i així, hi ha moltes grans companyies multinacionals que continuen fabricant-les i venent-les en un mercat en expansió que va des d'estats petrolífers a exèrcits sense llei. Aquestes companyies han rebut el suport d'entitats financeres de tot el món, també de

l'Estat espanyol. Un exemple clar de la vinculació denigrant entre les empreses productores d'armes i els bancs espanyols és el suport que ha rebut l'empresa BAE Systems en forma de participacions en accions o de préstecs per part de BBVA, Banco Santander, Banc Sabadell o CatalunyaCaixa, entre d'altres. BAE Systems, amb seu al Regne Unit, opera en el sector aeroespacial i de defensa i té un programa molt important de serveis d'armament i d'electrònica. Ha participat en la creació de míssils nuclears que són utilitzats pels avions militars de l'exèrcit francès, ha desenvolupat el programa dels submarins nuclears de la marina britànica i una de les seves filials, RO Systems, fabricava una munició amb urani empobrit per als tancs britànics *Challenger*.

L'urani empobrit es fa servir per penetrar els vehicles blindats i és una de les municions més controvertides perquè, quan un projectil amb un nucli d'urani empobrit impacta contra un objecte sòlid, explota enmig d'un núvol de vapor radioactiu. En total, entre els anys 2006 i el 2009, BAE Systems ha rebut més de 38 milions d'euros en diferents paquets d'accions per part de les entitats espanyoles.

L'empresa americana Textron opera en el sector aeroespacial i, el 2009, els seus ingressos van ser de 10.500 milions de dòlars. Una de les seves

divisions d'armament fabrica munició de dispersió i mines antipersones. Pel que fa a les bombes de dispersió, a la seva web, Textron afirma que "són les primeres i úniques armes intel·ligents de la seva categoria que fa servir l'exèrcit dels Estats Units". També ven aquest armament a l'Índia i als Emirats Àrabs Units. Així mateix, Textron és l'única fabricant nord-americana del sistema de mines antipersones, segons

na empresa coneguda per la fabricació de cotxes, però que també participa en programes de defensa. Un d'aquests projectes és el Future Submarines. El seu objectiu és desenvolupar submarins nuclears per a la marina britànica que puguin substituir els actuals submarins del model *Trident*. Rolls Royce desenvolupa els nous motors que augmentaran el potencial d'aquest submarí nuclear. La seva tasca principal en combat és fer servir els seus míssils nuclears per destruir objectius enemics; per tant, aquest tipus de submarí es considera fonamental per a l'arsenal nuclear del Regne Unit. Tant el BBVA com el Banco Santander són dues de les moltes entitats que tenen o han tingut participacions en forma d'accions a Rolls Royce i, també, en els seus programes.

Però potser una de les empreses més conegudes que ha rebut inversions dels bancs i caixes espanyoles és la companyia Boeing, la fabricant d'avions més important de tot el món. L'empresa desenvolupa, produeix i ven els míssils amb cap nuclear *Minuteman*. Aquesta arma forma part del programa de defensa dels Estats Units. Actualment, es continua fabricant i les entitats financeres espanyoles continuen ajudant a la seva producció: BBVA, Banco Santander, Bankia i Ibercaja han participat en la companyia Boeing amb préstecs, accions i bons.

L'informe 'Negocis bruts' detalla la inversió i la col·laboració entre catorze bancs espanyols i empreses que fabriquen mines antipersones, munició de dispersió, armes nuclears i explosius amb urani empobrit

la Convenció d'Ottawa. La Campanya Internacional per a la Prohibició de les Mines Antipersones considera que el sistema de munició intel·ligent fabricat per Textron són mines antipersones. Una de les entitats financeres que han col·laborat en els projectes de Textron en forma de paquets d'accions és el BBVA.

Una altra de les companyies que ha rebut suport per part de la banca espanyola és la britànica Rolls Royce, u-

IL·LUSTRACIONS:
Cinta Montserrat

L'ètica a la banca: experiències nòrdiques

Les bones pràctiques en el sector de la banca han estat en boca de moltes persones durant els darrers anys. La responsabilitat social corporativa, les fundacions lligades a entitats amb finalitats socials o el mecenatge cultural són, només, una petita mostra de la implicació dels bancs i els seus beneficis en la comunitat, si més no, per ajudar –amb els seus guanys econòmics– a aconseguir una societat més justa.

Però aquestes bones intencions –reflex de la seva bona predisposició– cauen en una contradicció increïble. No s'acaba d'entendre que, per una banda, hi hagi un compromís explícit amb la solidaritat i, alhora, una vinculació evident amb empreses d'armes. Així mateix, una de les crítiques més agres dirigides contra el món financer ha estat la d'haver encès l'espurna de la crisi econòmica i, alhora, ser un dels artífexs de la compensació dels seus càrrecs directius amb sucosos incentius.

No obstant això, dins l'àmbit financer, hi ha alguns exemples de bones pràctiques duts a terme per entitats o fons amb una implicació social prioritària; una de les seves premisses és excloure les empreses d'armament de les seves inversions. Als països del nord d'Europa, en trobem alguns exemples.

Als països nòrdics, diverses entitats financeres es regeixen per principis ètics: Triodos Bank i Robeco (del grup Rabobank) a Holanda, el Banc JAK i l'Ekobanken a Suècia i el Government Pension Fund a Noruega en són alguns exemples

Un dels més coneguts és l'holandès Triodos Bank, que exclou del seu univers d'inversions totes les organitzacions, companyies i projectes que distribuïxin armes o serveis relacionats amb l'armament. Triodos Bank també garanteix el bon ús dels dipòsits de la seva clientela i s'assegura que les inversions busquen un afany social i no lucratiu. Per altra banda, el banc Robeco –del grup holandès Rabobank– gestiona les seves inversions tenint en compte els factors mediambientals i socials. Robeco exclou de les seves inversions les companyies que fabriquen productes que no respectin els tractats internacionals, especialment els acords sobre armes no convencionals.

A Suècia, on tant les grans companyies com les entitats financeres són controlades exhaustivament i treballen per augmentar la seva implicació so-

cial, fa anys que existeixen alternatives al sistema bancari clàssic. Per exemple, el Banc JAK, fundat els anys 70, és una cooperativa financera on totes les membres participen de manera activa o passiva del dia a dia del banc. La seva política –transparent al 100%– i el seu ADN –semblant al d'una associació– fan que tingui una gran acceptació en la societat. El seu leimotiv no és enriquir-se. La cooperativa JAK té com a prioritat invertir els diners de les seves membres per ajudar altres membres i no especular en inversions alienes. De fet, la seva bandera es oferir préstecs sense interessos amb els estalvis de totes les altres membres. D'aquesta manera, amb un crèdit o préstec a interès zero, s'obté una ajuda econòmica per a una hipoteca o un projecte sense haver de pagar inicialment una suma astronòmica al banc. Tot i que el Banc JAK no preveu expandir-se, sí que vol donar a conèixer el seu model perquè es pugui exportar a d'altres països.

A Suècia, les entitats bancàries compromeses amb un món més net en tots els sentits també tenen cada cop més repercussió. Una d'aquestes entitats és l'Ekobanken, un banc ètic que va ser creat fa uns anys amb la idea de col·laborar activament en la construcció d'una societat més sostenible des del punt de vista econòmic, ecològic, cultural i social. A més de publicar puntualment els seus moviments i inversions, l'entitat també va néixer per ajudar a finançar projectes amb una finalitat sostenible.

Per altra banda, el Norwegian Government Pension Fund (Fons de Pensions del Govern de Noruega) és un fons estatal que té unes normes ètiques molt estrictes, per exemple, l'obligació de respectar els drets fonamentals de les persones afectades per les empreses on inverteix el fons. A les seves directrius ètiques, també se subratlla que els actius del fons no

Pancarta de la campanya 'BBVA sense armes'

s'invertiran en companyies que "desenvolupin productes que no respectin els principis humanitaris fonamentals". El ministeri de finances noruec, al qual pertany el fons, publica anualment un llistat de les empreses que han quedat excloses de les inversions del país i la causa d'aquesta exclusió. Aquest fons, que es nodreix dels beneficis estatals del petroli de Noruega, es destina a assegurar les pensions a les generacions futures del país i, també, a inversions en noves formes d'energia per quan s'esgoti el petroli.

Després de moltes dècades de submissió al sistema bancari clàssic, la inèrcia ens fa veure els bancs tradicionals com un actor necessari i insubstituïble. Però, com a clients de les entitats, tenim el dret i el deure de saber què es fa amb els nostres estalvis, per evitar ser còmplices dels negocis bruts del sistema financer. Els exemples d'altres indrets ens fan veure que és possible –i, segurament, necessari– adoptar altres models.

El president del Banco Santander, Emilio Botín, durant la Junta General de Accionistas celebrada l'any 2007

- Esteban Cobo

Periko Solabarria: “Bildu recull tot el potencial d’Herri

És l’avi de l’esquerra *abertzale*, acostumat a donar la cara per denunciar la repressió, la precarietat laboral o per impulsar *Euskadi Información*, el diari que, durant mesos, va donar continuïtat a *Egin* després del seu tancament el 1998. Periko Solabarria, de 81 anys, fill d’un obrer republicà que va compartir trinxera amb Dolores Ibarruri, la *Pasionaria*, va fundar –el 1978, amb Telesforo de Monzón, Jon Idógoras i altres líders *abertzales*– l’extinta Herri Batasuna, de la qual va ser un dels *mahaikides*, component de la Mesa Nacional. Escollit diputat al Parlament basc el 1979 i a les Corts espanyoles durant les legislatures de 1979 i 1982, tot i que no va participar en cap sessió, Solabarria va construir, amb desenes d’obrers provinents de la immigració tardo-franquista, el pont de Rontegi, l’únic que uneix els marges esquerre i dret del Nervión. Un símbol de l’apropament entre les dues ànimes del País Basc, que el veterà veí de Lutxana (Barakaldo) ha defensat a través del sindicat LAB i en el marc de Berri-Otxoak, la plataforma contra l’exclusió social i pels drets civils del municipi d’Ezkerraldea, on va ser regidor entre 1983 i 1991. Capellà sense oficial missa, Periko desprèn una humanitat desbordant, de la qual extreu l’energia necessària per fer de la seva vida un exercici de compromís inesgotable. Un “home de base” –diu ell– que, a caball de les restes de la siderúrgia biscaïna, repassa el periple del País Basc en el seva lluita inacabada per la independència i el socialisme.

Àlex Romaguera
miralls@setmanaridirecta.info

Què representa l’eclosió de Bildu en la vida del País Basc?

Ha donat sortida als que teníem els drets vulnerats. No podíem participar ni agrupar-nos, tot i ser una força imponent de persones formades i compromeses. Després d’estar a la clandestinitat –perquè ens havien arrossegat cap a la muntanya–, hem tornat a trepitjar els talons en molts àmbits. Això ha revitalitzat el teixit polític i social d’Euskal Herria.

A més de recuperar el pols en la defensa dels drets polítics, Bildu aposta per una nova manera de gestionar les institucions?

Ho demostra el nou alcalde de Donosti, Juan Karlos Izagirre, que va llegir els comptes de l’Ajuntament per la ràdio i es va reunir amb grups socials de diferent signe al voltant d’una taula i en un mateix pla per parlar dels problemes de la ciutat. Aquesta actitud oberta i assembleària és la nostra senya d’i-

dentitat. Contem amb la gent perquè la política l’hem de fer entre totes i tots.

En alguns consistoris els regidors i regidores han decidit equiparar el seu salari a la seva activitat professional...

La política s’ha d’entendre com un servei a la ciutadania. Quan era regidor a Barakaldo, feia el mateix: treballava al matí i feiem els plens a la tarda sense cobrar. Ara, l’important és ser responsables, cal rotar els càrrecs per no caure en els vicis que tant es critiquen dels polítics. No obstant això, falta molt camí

per recórrer perquè Sortu és il·legal. Amb nosaltres a les llistes, els resultats haurien estat millors.

Quines analogies hi ha entre Bildu i l’Herri Batasuna que va ajudar a fundar a través de la Mesa d’Alsasua el 1978?

Bildu en recull el potencial i l’enriqueix amb EA i sectors d’Esquerra Unida. El lema *Independenzia eta Sozialismoa* de l’Alternativa KAS continua vigent, encara que hi hagi federalistes i socialdemòcrates. El matís obrer i socialista es manté gràcies a la gent que té la lluita al carrer com a universitat.

ri Batasuna i l'enriqueix"

Amb tot, el discurs socialista s'ha desdibuixat i, avui, no és el mateix que el de 1978. Hi està d'acord?

Sense dubte, la caiguda del Mur i la seva expressió actual a la Xina o Cuba obliguen a replantejar-lo. Ara bé, nosaltres continuem dient el mateix: que els mitjans de producció i l'economia han d'estar al servei de les persones i no a la inversa. Això vol dir socialisme; d'aquí la força del sindicat LAB, que amb el seu treball fa que no ens adormim ni esdevinguem militants de saló. Un dia som a les institucions i l'endemà al carrer per manifestar-nos, penjar cartells o, com fa unes setmanes, vestir-nos de reclusos davant la seu d'Ikea en protesta per la precarietat que pateixen els seus empleats.

Les noves infraestructures no han ajudat a millorar la situació?

Demostren que es menysté la gent, com passa amb els macroprojectes del port de Pasaia o del tren de Navarra, que només obeeixen als interessos de qui vol imposar els seus capricis a costa del territori. M'agrada molt l'al·legat en defensa de la *pachamama* que fa la rapera Keny Arkana. La gent ha de tenir informació, vot i paraula per expressar les seves necessitats.

Hi ha un distanciament entre el càrrec polític i el sentiment col·lectiu?

Fixem-nos en el cas de les processons religioses. S'ha criticat Martin Garitano, de Bildu, pel fet d'haver preferit estar amb els familiars dels presoners que no a la basílica de Leioa per participar en una cerimònia catòlica. Ell va ser fidel al seu sentiment, al marge que, a l'església, no s'hi ha d'entrar per educació, sinó per principis, sense mesclar-la amb la política. Estem en una societat laica i, també en aquests casos, cal ser conseqüent.

"L'actitud oberta i assembleària és la senya de Bildu. Comptem amb la gent perquè la política l'hem de fer entre totes i tots"

Hi ha un retorn al nacionalcatolicisme?

Només cal escoltar els senyors de l'Opus Dei i els mitjans que blasmen contra Bildu pel seu esperit compromès amb els valors laïcistes. Per això és important que la història l'expliqui qui l'ha viscuda i no a través del filtre oficial de l'Estat espanyol. Amb motiu del 18 de juliol, es va parlar de dos bàndols enfrontats pel poder, tot i que es va tractar d'una revolució militar contra un règim democràtic. Els de la creuada encara han de demanar perdó.

Durant el franquisme, l'enemic era la dictadura. Ara, s'ha esvaït l'objectiu pel qual cal lluitar?

El problema rau en els autoanomenats socialistes, com el PSOE, que esdevenen corretges de transmissió de la banca i de l'Europa dels mercaders, tot i que la crisi és conseqüència d'aquest model. La unitat dels treballadors és clau per construir una Europa social i dels pobles.

Troba a faltar la unitat de classe?

Gràcies a la unitat, vam aturar l'activitat en defensa d'Euskalduna, d'Altos Hornos o de La Naval de Sestao. Aleshores, ens reuníem en assemblees de barri on consensuàvem les reivindicacions. Ara, en canvi, CCOO i UGT han esdevingut estructures que paguen les seves renúncies amb subvencions generoses. Són estòmacs agraïts i això impedeix treballar-hi plegats. I passa el mateix amb ELA, on només la cúpula té iniciativa. Hem d'estar al carrer per lluitar contra la retallada de drets i, des d'una òptica nacional, exigir un marc de relacions laborals basc, com sempre hem defensat a LAB. Aquest és el nostre ideari: unitat d'acció i gestió als ajuntaments per garantir la justícia social.

A diferència d'abans, l'individualisme ha desplaçat la cultura popular com a espai de trobada, no troba?

Precisament, Kukutza –l'espai ocupat de Bilbao– o els *gaztetxes* que han desallotjat recentment a Barakaldo o a Plentzia representen aquest intent d'aproximar la gent a la vida social. Ara bé, en lloc d'afavorir-los, molts ajuntaments promouen centres regionals, que aïllen la població immigrada.

La dona també ha tingut un paper clau en aquests processos d'emancipació...

Sempre ha sortit al carrer, ja sigui pel dret de l'avortament o pel procés de pau, i de mica en mica ha pres més protagonisme. Ara bé, la seva presència als llocs de responsabilitat no ha de ser per decret, com creu el govern, sinó per convenciment. Des de l'esquerra *abertzale* ho tenim molt clar.

Quines demandes cal plantejar a partir d'ara?

La legalització de Sortu. I després, impedir que les operacions urbanístiques serveixin de cortina de fum dels problemes

socials. Abans d'afavorir la propietat privada, que no deixa de ser un robatori, els ajuntaments haurien de fer polítiques perquè tothom pugui viure en condicions, facilitar lloguers assequibles i permetre que el teixit associatiu autoorganitzi les activitats. És així com poden convertir-se en el motor del canvi, sempre al costat del poble i pel bé del poble.

Triguem a veure la pau i la llibertat al País Basc?

Totes les parts hem de ser generoses. Nosaltres farem passos per possibilitar la reconciliació –perquè, si no perdones, no pots esperar que et perdonin–, sense oblidar que el problema no és la violència, sinó el reconeixement del dret dels bascos de decidir lliurement el nostre futur. Encara que vingui el PP, tirarem endavant, perquè la nostra aposta i la dels presoners en el seu conjunt és ferma i decidida.

"Vam aturar Lemoiz amb el suport de la immigració"

FOTOGRAFIES:
Àlex Romaguera

Com va viure l'allau migratòria dels anys 60 al marge esquerre del Nervión?

Aquí sempre hem sigut oberts. Ser basc no vol dir tenir cognoms *euskalduns* sinó ser una persona que, amb suor i esforç, ajuda a construir Euskadi. Hem d'aconseguir que coneguim la llengua, és clar, però sense fer distinció per raons d'origen, com han fet els socialistes creant l'imaginari de les dues Euskadis –una instrumentalització política que no ha fructificat. Jo he treballat amb andalusos, castellans, gallescs i altres immigrants amb qui he forjat les meves amistats. Lluitàvem plegats i ens respectàvem mútuament per tirar en-

davant. Molts s'han deixat la pell per Euskadi, tot i que alguns d'ells en reu-geguin per culpa d'aquesta utilització.

Però la dreta basca tampoc hi ha ajudat?

Per descomptat que no. Les bases estan molt confuses i no entenen que el PNB hagi votat l'augment de l'edat de jubilació als 67 anys i altres mesures regressives. Fins i tot anomenaven *coreans* als que venien de fora per guanyar-se la vida. Una actitud classista que no ha fet cap bé, com la seva postura a favor de l'OTAN, del Tren d'Alta Velocitat o de les nuclears. Jo vaig treballar a la central de Lemoiz i vam aconseguir aturar-la amb molts companys novin-

guts, entre els quals hi havia desenes de soldats provinents de Cartagena. Si no fos per la seva lluita, Lemoiz encara estaria funcionant.

Com veu la nova immigració?

Hem d'adoptar una altra mirada sobre aquesta gent. No pot ser que es persegueixin els Top Manta, que malden per sobreviure, mentre diem que a les aigües de Somàlia ens ataquen els pirates. Som nosaltres, els pirates. Aquesta és l'autocrítica que hem de transmetre a la nostra gent, per poder establir polítiques que permetin que els nouvinguts deixin de patir aquests clics i puguin viure amb plena igualtat de drets.

Cap a la sobirania energètica per la via del cooperativisme

Sota la liberalització neoliberal, l'estratègic mercat de l'energia elèctrica ha esdevingut, arreu del món, un sector clau i tot un negoci. D'ençà de l'any 2003, en què les consumidores catalanes van poder escollir el seu propi subministrador elèctric, cinc grans empreses concentren el 98% del mercat. Un seguit de petites

empreses, entre les quals hi ha vint cooperatives, aglutinen el 2% restant. No obstant això, mai no havíem generat una part tan petita de l'energia que consumim. La dependència exterior ja supera el 80% arreu del país. Des de l'any 2010, la cooperativa Som Energia proposa un model que respecti el territori i les generacions futures.

David Fernández

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

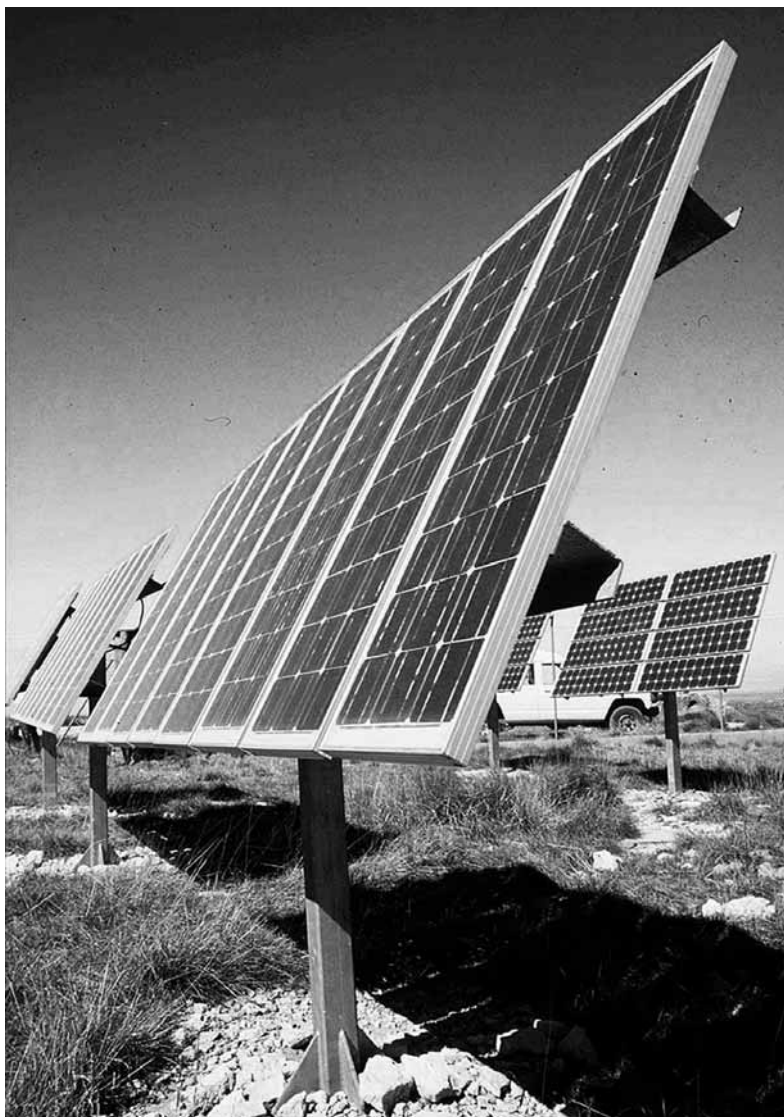
Hi ha passos petits que prefiguren passos de gegant, canvis de cicle que comencen de sobte, un dia concret. Són les primeres pedres que prefiguren la construcció d'una casa comuna més justa, més ecològica i més solidària. És ben probable que —en l'àmbit complex d'un sector energètic que resulta cabdal en l'actual model socioeconòmic— aquest dia fos l'11 de desembre de 2010, el dia que es va formalitzar l'acte fundacional de la cooperativa Som Energia a la Casa de Cultura de Girona, al qual van assistir gairebé 150 socis i sòcies. Aquest projecte neix amb tres eixos claus constitutius: la comercialització elèctrica (de caràcter immediat a partir d'aquest mes de setembre); la inversió en noves instal·lacions d'energies renovables (plantes de biogàs, fotovoltaica, de biomassa, eòlica, etc.) sota criteris de desenvolupament local i sostenible, i una pedagogia i una educació ambientals neuràlgiques, per neutralitzar el malbaratament energètic i reduir el consum desbocat actual.

Amb el temps, volen disposar de mecanismes propis de generació d'energia que ens portin a un model autònom

Tres eixos per a una nova cooperativa de consum sense ànim de lucre que té com a objectiu oferir energia 100% verda i renovable a casa nostra, que defensa una energia de proximitat que tingui el mateix cost que l'ordinària i que ajudi a transformar les nostres llars en un territori més sostenible i clarament respectuós amb el medi. I amb una fita clara per bandera: amb el temps, disposar de mecanismes propis de generació d'energia que ens facin avançar, com a societat, cap a un model autònom, menys dependent, més eficient i més ecològic, és a dir, més sobirà i més democràtic.

Origen i referències

La iniciativa va néixer el novembre de 2009, quan un grup de persones, professorat i estudiants (alumnes i exalumnes) de la Universitat de Girona es van congregar per reproduir experiències reeixides a d'altres indrets d'Europa que es

L'energia solar és, probablement, la més neta de totes les renovables

la iniciativa. Les seves integrants ens recorden que les referències són ben sòlides al nord de la Unió Europea, on centenars de milers de persones són propietàries de cooperatives sense ànim de lucre que els proporcionen energia verda, produïda per molins de vent, plaques solars o plantes de biogàs. Una energia generada exclusivament a través de fonts renovables, netes i sostenibles. Esmenten el cas flamenc d'Ecopower: deu anys de trajectòria, plantes pròpies i 25.000 socies. I també Enercoop, a l'Estat francès: una cooperativa nascuda el 2005 que té més de 6.500 socies, tot i vendre l'energia verda un 25% més cara.

Un canvi profund que serà senzill

Si hi afegim que tot seran facilitats, les bones notícies continuen arribant, perquè la implicació de persones i empreses en aquest projecte cooperatiu es pot materialitzar ben bé en un sol gest. Llars, empreses i administracions públiques ja poden col·laborar activament amb l'extensió de la cooperativa. El canvi és profund, però senzill: l'únic gest és contractar els serveis de subministrament de la cooperativa, que oferirà preus similars als existents en un mercat energètic controlat per grans multinacionals.

Normalment, no ha d'haver-hi canvis de comptador ni sobrecostos ni problemes. Aparentment, a la llar no haurà canviat res, però en realitat haurà canviat ben bé tot: sabrem que, a casa nostra, l'energia que utilitzem és d'origen renovable, que cada quilowatt per hora contractat està injectat a les xarxes de fonts renovables i que amb el nostre compromís anem canviant el món; de manera certificada. A vegades, un sol gest ja és massa i aquest és el cas. I més encara si tenim en compte que també s'hi podrà participar invertint en projectes de noves plantes —que tindran un retorn mínim del 3,5% d'interès— i si valorem que el pla de les renovables del govern espanyol s'acaba i Som Energia defensa la sobirania ciutadana per no dependre de governs que canvien o de grans empreses amb altres interessos. Independència energètica en tots els sentits.

caracteritzaven per la participació directa de la població en el canvi de model energètic i van decidir engegar el procés de creació de la primera cooperativa catalana de consum i producció d'energia verda. A través de la iniciativa 350.org, de seguida es van posar a cercar les primeres persones —sempre imprescindibles i necessàries— per poder fer els primers passos. I ja s'han fet.

A principis de setembre de 2011, Som Energia ja disposa de prop de 940 socies de ple dret. El 2011 ha estat el pri-

mer any que ha funcionat plenament com a cooperativa, amb l'objectiu d'assolir el primer propòsit: esdevenir comercialitzadora d'electricitat el 100% renovable i arrencar amb els primers projectes de producció pròpia. El primer objectiu serà realitzat durant aquest mes de setembre, el segon, durant la tardor d'aquest mateix any.

Som Energia combat —sobretot— un retard històric i ho fa des del cooperativisme, corroborant la seva aposta amb experiències europees que avalen del tot

“Els ciutadans ens hem d'organitzar per no dependre de les grans companyies”

“Ara és el moment; els ciutadans ens hem d'organitzar per no dependre de les grans companyies o governs; individualment no podem fer gaire; plegats, sí”, manté Gijsbert Huijink, vicepresident de la cooperativa. Per tal d'aclarir-nos que Catalunya és un lloc immillorable per a les fonts renovables, sosté: “Tenim prou vent, boscos que generen tones de biomassa, explotacions agràries que poden alimentar de purins les plantes de biogàs, molts dies de sol a tot el territori; ho tenim tot de cara”. Isaac Rodó, soci de la cooperativa, és del mateix parer: “Si ens unim per demanar un canvi de model energètic, tindrem la força necessària per aconseguir-ho”.

La nova cooperativa assumeix com a valors propis la participació i la implicació activa dels socis i les sòcies, la transparència i el control democràtic, la capil·laritat econòmica que els doti de poder financer i popular, l'autonomia i la independència, la intercooperació, l'educació i la informació i l'enfocament del projecte cap a les comunitats locals per contribuir a crear una economia veritablement sostenible. Respecte a l'op-

L'experiència cooperativa catalana és pionera en encarar el repte de democratitzar l'energia al segle XXI

ció cooperativa, Isaac Rodó és diàfan: ho van escollir per afavorir la participació cooperativa, per principis democràtics i per establir una relació d'igualtat entre tots i totes. I també per la voluntat de bastir la societat en xarxa del futur, “d'intercooperar amb altres cooperatives, entitats, associacions i empreses, que és una cosa que fa molta falta en l'actual sistema econòmic, deixant de banda els personalismes i els interessos propis de les grans empreses i cercant el benefici

Més de 150 sòcies participen de l'assemblea de fundació de la cooperativa (desembre de 2010)

-
Marc Roselló

de tothom”. La cooperativa, amb l'assemblea general com a màxim òrgan de govern i sota el principi “una persona, un vot”, independentment de la quantitat econòmica aportada, s'organitza sobre la base del treball de diferents comissions, que faciliten la participació de qui vulgui tirar endavant el projecte. No esperen més. Si escollir entre el mateix i el mateix mai no és una elecció, sinó una imposició, ells han escollit el camí més difícil, però el més genuí i transformador: crear alternatives.

La realitat sempre mana. Potser per això la gran nevada de l'any 2010 o la mateixa MAT també concorren en el rerefons d'aquesta iniciativa pionera de distribució d'energia verda a casa nostra. La primera perquè va demostrar, particularment a les comarques gironines on ha nascut la iniciativa, el mal estat de la xarxa elèctrica de proximitat. La segona, respecte a les grans infraestructures, perquè demostra, segons Som Energia, que “no estem d'acord en la manera com s'ha decidit i gestionat el projecte de la MAT; som conscients de la necessitat d'unes línies i xarxes elèctriques de

qualitat, ben enllaçades i amb el menor impacte al medi; una línia com la MAT, en que se'n demostrés la necessitat, sempre hauria de ser soterrada”.

Fet i fet, en el vint-i-cinquè aniversari de l'accident de Txernòbil o després del terrible accident de Fukushima, que ha tornat a posar a la palestra el risc de l'energia nuclear, Som Energia arriba a temps. Amb les millors notícies per al medi ambient, per al país i per al cooperativisme. Malgrat l'hostilitat d'un mercat energètic dominat per les grans corporacions, a casa nostra, ja tenim una opció cooperativa, ètica, compromesa i que defensa un model local i de proximitat. Doncs sí: ben aviat podrem estar connectades a l'energia verda, alimentar i endollar cooperativament la nostra activitat i reaprendre un cop més com combatre el malbaratament i avançar en l'eficiència energètica. Som Energia són cooperativa i han arribat per quedar-se. En aquests temps dels elements comuns, l'imprescindible canvi de paradigma energètic arriba sota el guiatge del cooperativisme. Dos en un i tots a l'una, amb energia cooperativa.

D'ençà de la seva constitució, Som Energia compta amb més de 900 sòcies

-
Marc Roselló

Com fer-se'n sòcia

- Pots participar-hi i tenir accés a l'energia renovable.
- Ajudaràs a desenvolupar una economia sostenible, veritable i a millorar decididament el medi natural.
- Seràs copropietària, igual que totes les altres sòcies, que tenen un vot amb el mateix valor.
- Un únic dipòsit recuperable de participació de tan sols 100 euros.
- Producció local d'energia sostenible.
- Transferència simple i sense esforç des del teu proveïdor actual.
- Menys dependència de les grans companyies energètiques.

MÉS INFORMACIÓ

www.somenergia.cat

Poc pa i un circ pèssim

FOTOGRAFIA: Alfonso López Rojo

No porten un hijab, una xaila o un nicab. Tampoc són monges, ni molt menys. El que cobreix els caps de les dues dones de la fotografia és un “Jo no t’espero”, la peça o –més aviat– el símbol de rebuig que va acompanyar, l’any 2010, la fracasada visita del papa Benet XVI a Barcelona per beneir la Sagrada Família.

“*Dejémonos de hostias: yo no te espero*” va tornar a ser el clam que va encoratjar la protesta contra la presència papal a Madrid, protagonitzada per les persones que no s’identificaven amb la sinistra ideologia revestida d’espiritualitat que representa *la seva Santedat* ni amb la despesa pública i la complicitat oficial que va acollir amb honors de cap d’Estat aquest personatge religiós.

A diferència de Barcelona, l’espectacle madrileny va adquirir dimensions megalòmanes –i tints tragicòmics–, que es van materialitzar en els confessionaris de disseny que van poblar el parc del Retiro o en el viacrucis estiucenc que va culminar a la Puerta del Sol: la mateixa plaça que, molt poc temps abans, havia propiciat el naixement del moviment del 15-M sota lemes com “No som mercaderia en

mans de polítics i banquers” o “No hi ha pa per a tant de xoriço”. Així doncs, aquesta vegada, la repressió de la protesta no es va fer esperar i ha quedat registrada en aquesta dita popular: “El papa beneeix i la policia reparteix les hosties”.

Arribat aquest punt, doncs, no resulta gens difícil assumir el *Missatge al Papa* que va llançar Antonin Artaud el 1925, a pesar que la seva lucidesa es confongués amb bogeria. Recordem algunes de les seves frases: “No ets tu, el confessionari, oh Papa!, ho som nosaltres (...) En nom de la Pàtria, en nom de la Família, impulsem la venda de les ànimes i la lliure trituració dels cossos (...) No hem de fer res amb els teus cànons, índex, pecats, confessionaris i capellans; pensem en una altra guerra, una guerra contra tu, Papa, gos (...) No necessitem el teu ganivet de claredats”.

I tampoc resulta difícil reconèixer el mèrit del grup Def Con Dos, que, el 1995, va irrompre amb aquell tros de cançó que deia allò de “*Lánzale tomates a Su Santidad... Poco pan y pésimo circo*”. És el que hi ha.

Alfonso López Rojo

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Fuentes acaba demanant perdó després de la “revolta a la xarxa”

L'entrevista que va fer Manuel Fuentes al catedràtic d'Economia Vicenç Navarro va tornar a exemplificar la poca cabuda de què poden gaudir les teories econòmiques que no s'enquadren dins el discurs neoliberal. Anteriorment, Navarro havia criticat la falta de pluralitat a l'hora de parlar sobre mesures econòmiques, fet que no va encaixar bé l'editor del programa *El matí de Catalunya Ràdio*. Fuentes va interrompre de forma constant les respostes de l'entrevistat amb afirmacions com “No menteixi” o “No

em contesta les preguntes”. També va preguntar-li si s'havia llegit el text de la reforma constitucional i va assegurar que s'estava “equivocant” en les seves teories econòmiques. Tot plegat va culminar amb un “Escolti's, aclareixi's i parlem un altre dia”, sense ni tan sols acomiadar-se. Navarro va contestar amb un “Vostè és un maleducat” i, posteriorment, en una nota personal, va assegurar que “mai” no s'havia sentit tractat d'aquella manera.

La situació va provocar una allau de crítiques al mur de Face-

book del programa en qüestió d'hores; es va crear el grup “Manuel Fuentes dimissió” - amb més de 1.000 adhesions - i, a Twitter, l'etiqueta #fuentesdimissió es va convertir en la quarta més popular a Catalunya. Per la seva part, Catalunya Ràdio va respondre amb un comunicat de disculpa urgent i, durant el matí següent, el mateix presentador va assegurar que no havia estat a l'alçada i va prometre tornar a entrevistar Navarro “amb més calma per deixar que s'expliqui”. MARC TORRAS

PREMSA

‘Público’ fa front a un ERO i Antena3 es podria ‘menjar’ La Sexta

Un 20% de la plantilla de *Público* -39 persones- serà acomiadat si prospera l'ERO posat damunt la taula per Mediapúbli, el grup editor del diari (l'aposta personal de Jaume Roura). Tot i els anuncis de creixement, tant pel que fa al nombre de lectures de l'edició en paper com de la digital -prop de 300.000 diaris-, l'empresa assegura que “la greu crisi econòmica i el seu impacte en els mitjans ha fet imprescindible prendre aquesta decisió”. La mesura, a més, implica una reducció de salaris, davant la qual el comitè d'empresa ja ha mostrat el seu rebuig.

D'altra banda, el mateix propietari d'aquest rotatiu, Mediapro, sembla que està a punt d'arribar a un acord televisiu de gran envergadura amb el grup Planeta. Segons el bloc sobre periodisme 233grados, durant les properes setmanes, es podria fer oficial l'absorció de bona part de La Sexta per part d'Antena 3. Concretament, tot apunta que la proporció seria d'un 80% per part de la cadena del grup Planeta. Oficialment, Antena 3 va tancar el 2010 amb 109 milions d'euros de benefici, mentre que La Sexta va registrar unes pèrdues que ronden els 700 milions. M. T.

TELEVISIÓ

TV3 omet l'esquerra independentista i premia un nou grup xenòfob català

Fins ara, se'n sabia ben poc, del grup autoanomenat Identitat Catalana, però, malauradament, aquest va gaudir del seu moment de glòria a la televisió pública catalana durant la cobertura de la Diada de l'onze de setembre. Tant a l'informatiu del migdia com als que es van anar presentant fins al vespre (aquest últim inclòs), a través d'un primer pla, es mostrava un grup d'una desena de caprapats que sostenien una pancarta amb el lema “Heribert Barrera tenia raó”. Fundat el febrer d'aquest any, el grup considera greument amenaçada “la llengua i les tradicions”, parla d'obligar els immigrants a parlar català en menys de sis mesos sota l'amenaça de l'expulsió i defensa que “l'Islam comporta clars i nombrosos elements de profunda contradicció amb la nostra cultura i la nostra tradició”.

Per contra -i ja va camí de convertir-se en un costum-, TV3 va obviar la manifestació convocada per l'esquerra independentista a plaça Urquinaona, tot i que va ser la més nombrosa, com passa habitualment. Això sí, l'informatiu vespre va mostrar la crema de banderes espanyoles al final dels parlaments del passeig del Born. M. T.

INTERNET

La falsa mort d'Alberto Fernández Díaz

Durant la tarda de l'onze de setembre, va circular una notícia que, si més no, va alertar sobre el perill de les xarxes socials pel que fa a la difusió d'informació. Teòricament, a *La Vanguardia* digital, es podia llegir que el regidor popular de l'Ajuntament de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, havia

mort aquella mateixa tarda. La notícia explicava que havia sofert un infarct del qual no s'havia pogut recuperar i donava diversos detalls del moment de la suposada defunció. Com si es tractés d'una notícia real, firmada com a *Redacció*, la informació contenia unes primeres suposades declaracions de l'alcalde i una

petita biografia. Evidentment, la notícia es va estendre com una taca d'oli a través de les xarxes socials, però una estona més tard, diversos mitjans van confirmar que tot era mentida. La notícia havia estat penjada a través del servidor d'una web que permet copiar l'aparença d'altres webs. M. T.

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

ECOLOGISTES CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.cat
Tlf. 686.01.53.27

PARLEM per FER i FEM PARLAR

32 pàgines
actualitat + reflexió
+ de 1.300 subscriptores
+ de 80 punts de venda

www.setmanaridirecta.info

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LÍBIA · DESPRÉS DE LA GUERRA, MOLTES PERSONES I FAMÍLIES LLUITEN PER ACONSEGUIR LA SEVA OPORTUNITAT

Les veus de l'esperança líbia

Sergi Franch i Segarrès
Bengasi

Leila convida a cafè i pastes al menjador de casa seva, una habitació amplíssima amb grans sofàs que de seguida es fa acollidora per les convidades. El menjador -ja es veu- és l'espai social de les dones a Bengasi. Un anar i venir continu de visites que acompanyen les hores de calor de l'estiu. L'aire condicionat no fa vacances i tempera la conversa. Igual que el seu marit, ella és professora. Ensenya matemàtiques a l'escola pública i forma part d'aquesta immensa majoria de libis i líbies que, des del mes de febrer, ha posat el cronòmetre a la caiguda del règim de Gaddafi. Defensa l'essència revolucionària de la guerra que gairebé es troba al seu punt final. Per a ella, és un esforç necessari per tombar l'estat de coses i posar fi a la por de parlar: "No saps què representa trobar-te parlant al carrer i guaitar al teu voltant pensant que en qualsevol moment algú et pot acusar d'opositor o, senzillament, de no ser partícip del règim. Encara ara, a Bengasi, hi ha molta por: qualsevol pot ser un agent de la quinta columna".

Un gran nombre de persones celebra les fites assolides per l'exèrcit rebel a Trípoli, en una concentració registrada el 21 d'agost a la capital del país

Persones de l'antic aparell de Gaddafi podrien boicotejar la construcció del nou Estat libí

La quinta columna és el romanent de l'antic Estat, que en sis mesos ha quedat ensorrat: agents i funcionariats que s'han quedat després de l'explosió revolucionària a la capital provisional. Persones que han participat dins el règim com a actius principals i que podrien boicotejar el procés de construcció del nou Estat. Algunes d'elles han protagonitzat actes de sabotatge. D'altres tenen un gran coneixement sobre el funcionament i els puntals principals de la revolta, la seguretat o l'estructura de l'Estat. "Durant 42 anys, si volies treballar, havies d'estar afiliat o ser algú ben vist per gent que et donava el vistiplau; llavors et consideraven apte per treballar. Les persones que dirigien la policia, les escoles, les clíniques o els hotels encara viuen aquí", explica Leila.

El mes de febrer, quan les manifestants van respondre davant les bales de l'exèrcit i es van dirigir

al quarter d'Al Katiba, el govern va respondre amb l'enviament de tancs. Llavors, la casa de Leila -situada molt a prop de l'avinguda per on l'artilleria pesada va entrar a la ciutat- es va omplir d'ampolles, llançacoets i benzina. El veïnat es va reunir per organitzar la resposta a l'atac. Hores més tard, els bombarders de l'OTAN van suprimir l'amenaça blindada. Més tard, va néixer el govern provisional que dirigiria el combat cap a Trípoli amb l'objectiu de capturar Gaddafi.

"In šah Allah (si déu vol) això s'acabi ben aviat, necessitem la pau per refer-nos, hem de passar pàgina al temps de Gaddafi, ara hem de fer la nostra", insisteix Leila. Mentre la incertesa plana sobre el futur de Gaddafi i la seva família -que probablement serà seure davant un tribunal o emprendre l'exili-, la professora rumia en la propera reunió de l'escola. Les mestres hauran de dissenyar un nou programa lectiu. "Les hores de classes dedicades al *Llibre Verd*, incorporar l'anglès, la convalidació dels cursos fets fins ara, atendre els nois de les altres ciutats que es troben refugiats aquí", afegeix.

S'atansa, amb un vestit tradicional, al seu fill, vestit amb una armilla negra i gel·laba. Té dotze

anys i en fa dos que la seva escola no compta amb el permís governamental per convalidar els seus estudis. "L'escola va ser assenyada com a opositora i van retirar l'acreditació dels cursos al meu fill. Hem perdut dos anys sense motiu ni raons", explica, desconcertada.

Molta gent que vivia a l'estranger ha tornat a Líbia, com professionals de l'enginyeria o de la medicina

El seu marit interromp els nequits de Leila per acomiadar-se'n. Es dirigeix a la pregària del vespre, a la mesquita. "Som musulmans, és clar que resem; tenim els nostres costums i preocupacions, però la democràcia no estarà en contradicció amb l'islam. Veus la meua filla? No du vel, té estudis i es casarà a l'octubre", puntualitza. La festa serà viscuda a mig gas, sense la fastuositat tradicional. Serà una mostra de respecte vers el jovent i les seves famílies que han caigut

com a màrtirs, una mostra de dol col·lectiu en una data d'alegria.

Walid és un taxista improvisat de 32 anys i fa dos mesos que es troba a l'atur. Ell, com molts altres, fa viatges amunt i avall de la ciutat per dos *dinars* (un euro). Abans treballava en una empresa prospectora de petroli, al desert. "És molt dur, viure en haimes; anar muntant i desmuntant el campament per fer les proves geològiques... Fins ara, molta gent de Líbia tenia les coses molt fàcils. Costarà trencar aquesta dinàmica del no-esforç", sosté. Walid va estudiar a Brega, una ciutat situada al golf de Sirte, on hi ha una universitat dedicada a la investigació en el refinament del petroli. Durant sis mesos, Brega va quedar en terra de ningú, enmig del front, sense habitants i amb combats espontanis. "Quan estudiava allà, van expulsar els membres d'una associació d'islamistes universitaris. No fèiem res de dolent, només promoure el fet de ser bones persones, d'acord amb l'Alcorà", explica. Temps més tard, Walid va sol·licitar recuperar la matrícula. "Tard, heu perdut la vostra única oportunitat", li va contestar el funcionari.

La xarxa de suport en què s'ha basat la revolta, ara, és complementada per l'arribada de moltíssima

gent líbia que ha tornat des de l'estranger, on ha viscut durant temps: professionals de la medicina, de l'enginyeria, professorat universitari que ha abandonat el seu exili per afegir-se a la revolta... Entre aquestes persones, algunes promotores de publicacions es presenten com a noves dirigents de partits polítics. New free Libya és el nom d'una d'aquestes formacions; el seu promotor és un enginyer vingut des de Qatar que compagina els viatges

Es tracta d'un Estat que encara no té protagonistes, només el record de prohibicions i censures

en avió i la seva feina. L'ensorrament del govern contempla el dibuix d'una nova constitució i la convocatòria imminent d'eleccions. Unes eleccions amb partits encara incipients i en un Estat sense una tradició organitzativa. Un Estat que encara no té protagonistes, només el record de prohibicions i censures que pesen en la memòria de la gent.

STR

, roda el món

PALESTINA · EL MOVIMENT QUE DEMANA JUSTÍCIA A ISRAEL ÉS FONAMENTALMENT JUEU I NO QÜESTIONA L'OCUPACIÓ DE CISJORDÀNIA I GAZA

Una 'indignació' que oblidada el poble palestí

Marc Font
Jerusalem

Més de mig milió de persones van sortir als carrers de les principals ciutats d'Israel (sobretot a Tel Aviv, però també a Jerusalem, Haifa, Beer Sheva) el dissabte 3 de setembre, la mobilització més gran de la història de l'Estat hebreu. Les manifestacions massives han estat, fins ara, el moment culminant de l'onada de protestes socials que viu el país des de mitjans de juliol. El que va començar com una acció per denunciar el preu elevat de l'habitatge es va transformar ràpidament en un moviment més ampli, que exigeix acabar amb el model econòmic neoliberal que regeix Israel des de fa tres dècades i que s'està cobrant cada cop més víctimes. El moviment demana justícia social, però, dos mesos després del seu naixement, la majoria de portaveus continuen ignorant la situació de la població palestina que viu dins l'Estat hebreu -1,6 milions de persones, el 20% de la població, discriminades legalment, econòmicament i socialment- i no qüestionen l'ocupació de Cisjordània i Gaza. "Definitivament, el moviment de masses no és anticapitalista; òbviament, tampoc no és antisionista, però sí que és clarament neoliberal", resumeix el periodista i històric activista d'esquerra Michael Warschawski, fundador del Centre d'Informació Alternativa, amb seus a Jerusalem i Beit Hano-un (Cisjordània).

"El moviment de masses no és anticapitalista ni antisionista", diu un històric activista

Certament, la protesta, que va començar el 14 de juliol al benestant boulevard Rotschild de Tel Aviv, on la jueva Daphni Leef va acampar per denunciar que no podia permetre's un habitatge, ha anat evolucionant. Si al principi estava formada exclusivament per joves i per gent d'edat i classe mitjana, progressivament s'hi han anat incorporant sectors jueus més desfavorits. El focus també ha passat de centrar-se en el preu de l'habitatge a la crítica de tot el model econòmic i, especialment, el desmantellament de l'estat del benestar. Finalment, algunes palestines d'Israel s'hi han sumat, tot i que en una

L'acampada de Tel Aviv ha estat el centre neuràlgic del moviment indignat israelià

proporció clarament inferior a la del seu pes poblacional.

A la manifestació que es va fer a Tel Aviv el 3 de setembre, s'hi podien veure pancartes que denunciaven la situació a Palestina -n'hi havia una, per exemple, que deia: "Els ocupants demanen justícia social. Els ocupats demanen justícia"-, però la majoria d'assistents evitaven l'assumpte, incloses les organitzadores de la protesta. Mentre prop del 90% de la població israeliana dona suport a les demandes de les persones indignades del país -que implicarien millorar l'aprimat estat del benestar-, el percentatge de gent que avala qüestionar l'ocupació és molt inferior. "La nostra lluita és social i no política i, per tant, la qüestió palestina queda fora dels nostres objectius", afirma el jove manifestant Dmitri Mariengof, que exposa el que pensa la majoria.

Sense prioritzar la gent més desfavorida

"El corrent principal de l'opinió jueva ha decidit, sense gaire reflexió interna, que la justícia social pot existir dins d'un sistema d'exclusivisme ètnic", apunta el periodista i escriptor Joseph Dana en un article al seu bloc, on afegeix que "la decisió d'excloure l'ocupació de

les queixes de l'anomenat moviment del 14 de juliol va ser completament orgànica". La raó d'aquesta exclusió, més enllà de les qüestions ideològiques d'una protesta que amalgama grups molt diversos, és la certesa que és un tema molt delicat que, precisament, no genera simpaties entre la majoria de la societat jueva, molt més preocupada per la pèrdua de serveis públics i pel seu progressiu empobriment arran de l'elevadíssim cost de la vida al país.

La societat jueva està més preocupada per la pèrdua de serveis públics i pel seu empobriment

Michael Warschawski considera que s'està vivint el "naixement de la societat civil israeliana", fet que veu com una "petita revolució", però dubta molt que el moviment del 14 de juliol sigui l'embrió d'una "nació dels ciutadans" diferent de l'actual, "que exclou els que no són jueus". Segons

ell, les protestes han de tenir com a objectiu prioritzar els sectors més deprimits, "particularment els palestins i els ultraortodoxos, que no són en cap cas la principal preocupació dels portaveus del moviment, persones jueves de classe mitjana".

La reduïda lluita conjunta

De la mateixa manera que hi ha organitzacions israelianes (com Anarquistes Contra el Mur) que lluiten contra l'ocupació al costat de la gent palestina, diversos partits polítics d'esquerra, sindicats i organitzacions palestines han volgut donar suport a les seves homòlogues israelianes en la lluita per la justícia social a través d'un manifest conjunt. El text, que compta amb el suport de Hadash (el partit que engloba els comunistes israelians), el Front Democràtic per a l'Alliberament de Palestina i el Partit del Poble Palestí (també comunista), entre d'altres, exposa que una de "les principals raons dels problemes socials i econòmics" de la ciutadania d'Israel, més enllà de les polítiques econòmiques, és "la continuïtat de l'ocupació i els pressupostos de seguretat excessius". "Creiem que el final de l'ocupació i l'establiment d'una pau justa i equitativa és essencial

per assolir una vida en pau i gaudir d'un estat del benestar", conclou el manifest.

Les persones que lideren el moviment del 14 de juliol, però, no debaten precisament aquest document. El dilema rau en apostar pel tot o res, és a dir, acabar amb el sistema econòmic actual, suprimir les privatitzacions i augmentar el pes del sector públic, o buscar una reforma

El govern Netanyahu respira tranquil perquè el moviment indignat israelià s'oblida del poble palestí

que humanitzi aquest sistema sense qüestionar l'economia de mercat, que seria l'opció pragmàtica i que tindria més suports. El govern Netanyahu s'ha compromès a fer reformes, que possiblement no aniran més enllà de l'estètica, però respira tranquil en comprovar que el moviment indignat israelià protesta pel seu benestar personal i s'oblida completament del poble palestí i de l'ocupació que pateix.

COLÒMBIA · EL GOVERN PERSEGUEIX LA MINERIA ARTESANA MENTRE OBRE LES PORTES A LES GRANS EMPRESES MINERES TRANSNACIONALS

Els megaprojectes miners amenacen el 40% del territori colombià

María Ortuño i Óscar Romero
Medellín i Ripoll

Ni rastre de pols, humitat, pics, cascs o vagonetes. La VII Feria Internacional Minera que es va celebrar a Medellín del 31 d'agost al 2 setembre va transcórrer, com és habitual en aquest tipus d'esdeveniments, entre vestits, corbates, estores, mòbils d'última generació i hostesses somrients. Hi van participar prop de 150 empreses, la major part amb seu a Colòmbia, els EUA, el Canadà, Alemanya i Xile. Les dues grans corporacions transnacionals que extreuen la majoria dels recursos miners del país no van faltar a la cita: la canadense Gran Colombia Gold i la sud-africana AngloGold Ashanti. Se-

Les mineres artesanes paguen tots els impostos vinculats a l'extracció

gons dades oficials, durant l'exhibició, es van tancar negocis per valor de 210 milions de dòlars. El govern va aprofitar la reunió sectorial minera per declarar, a través del procurador delegat d'Assumptes Ambientals i Agraris, Óscar Darío Amaya, que el que anomenen mineria "il·legal" és un "problema públic" perquè "evadeix la llicència ambiental i el pagament de les càrregues tributàries establertes per l'Estat". Així mateix, Darío Amaya va afirmar que "hi ha un sector de la mineria il·legal que manté una estreta relació amb grups al marge de la llei i amb processos de narcotràfic i rentat d'actius presents en territoris miners".

Marmato, el pessebre d'or colombià

El conflicte que manté l'empresa canadense Medoro Resources -fusionada recentment amb Gran Colombia Gold- amb la població del municipi de Marmato, situat al nord-oest del país, és un paradigma clar de les conseqüències que està suposant la proliferació de megaprojectes miners arreu del territori colombià. La població de Marmato s'ha dedicat a l'extracció d'or mitjançant galeries des de fa segles -abans de l'arribada dels conqueridors espanyols- i, actualment, més de 2.000 famílies viuen de l'explotació artesana de les mines. Medoro pretén desplaçar el municipi sencer de Marmato per poder extreure l'or mitjançant una mina a cel obert. Les mineres artesanes denuncien que el projecte de l'empresa canadense

Juan Ceballos s'enfila a un arbre i toca amb una harmònica algunes melodies d'origen indígena

"tindrà un gran impacte ambiental, deixarà sense feina la població i esgotarà en poc temps uns recursos que, explotats de forma artesana, poden ser el mode de subsistència de moltes generacions posteriors". També denuncien que "el govern afavoreix Medoro perquè li reconeix el dret d'explotació i considera il·le-

gals les mineres artesanes", tot i que aquestes treballen des de fa molts anys a la zona i paguen "tots els impostos relacionats amb l'activitat extractiva". A Marmato, la situació s'ha agreujat arran de l'assassinat, el dia 1 de setembre, del capellà de la localitat, Reynel Restrepo, en circumstàncies que encara no s'han

esclarit. Restrepo s'havia mostrat molt crític amb l'amenaça de desplaçament forçós de la població.

Les venes obertes de Colòmbia

La mineria ja és un dels millors negocis de Colòmbia, sobretot per a les empreses canadenses. Així ho va reconèixer fa poc Juan Carlos

Echeverri, ministre d'Hisenda colombiana: "Els espanyols van descobrir Amèrica fa 500 anys i els canadencs van descobrir Colòmbia fa deu anys, de la qual cosa estem molt contents". Segons un informe de l'organització Mining Watch Canada, hi ha 28 empreses canadenses que es dediquen a l'exploració de metalls a Colòmbia i representen el 52% del total d'empreses del sector. La inversió estrangera en mineria ha anat augmentant des que, l'any 1996, es va fer una reforma de la legislació. Amb la nova llei, es van redissenar àrees que prèviament es trobaven excloses de les àrees mineres per convertir-les en àrees merament "restringides", cosa que obria les portes als projectes miners. Les disposicions relatives a la mineria a petita i mitjana escala es van fer més restrictives i també es va liquidar Minercol, l'empresa minera estatal. Durant l'anterior govern d'Álvaro Uribe, la superfície d'hectàrees amb títol miner va passar d'1,13 milions a 8,53 milions i van augmentar considerablement als *parámos*, que són zones amb un valor ecològic molt alt. L'any 2010 es van sol·licitar 40 milions d'hectàrees més per a l'explotació minera, amb la qual cosa el percentatge de territori colombià amenaçat per la mineria ja arriba al 40% del total.

> La febre d'or

L'empresa canadense vol construir la primera mina d'or a cel obert de Colòmbia en aquest indret

Un factor que ens pot ajudar a entendre el boom miner que ha esclatat a Colòmbia és l'or. En temps de crisi i inestabilitat econòmica, l'or és utilitzat com a valor refugi per les inversores i

especuladores. Els últims deu anys, el preu de l'unça d'or ha passat de 255 dòlars a 1.850 dòlars. Malauradament, la mineria d'or té un gran impacte ambiental. Per separar el metall, es fa servir mer-

curi i cianur, elements que aaben contaminant l'aigua dels rius. A més, el procés exigeix l'ús de molta aigua: prop de 1.000 litres d'aigua cada segon per obtenir un gram d'or.

Accions de reuig

Durant els dies que es va celebrar la mostra empresarial, prop de 200 persones van protagonitzar diferents protestes a la porta del recinte firal. Un grup de treballadores del sector de la mineria a petita escala, vestides amb unes samarretes on es llegia *Els petits miners exigim el dret al treball*, va denunciar que "les empreses transnacionals canvien el mode d'explotació tradicional de mina subterrània per l'explotació a cel obert, fet que suposa la substitució de les treballadores per maquinària i força el desplaçament de la població afectada". Diferents membres de col·lectius ecologistes van cridar consignes i van mostrar pancartes que deien, entre altres frases: "Aigua sí, o no", "Els nostres boscos no estan en venda" o "Rebutgem la idea de beure aigua amb cianur". Un grup de persones pertanyents a les comunitats indígenes kogui i uitoto van representar una dansa tradicional anomenada "Pregària a la Vida". Una de les accions que va cridar més l'atenció va ser la que va protagonitzar Juan Ceballos, advocat i activista ecologista. Va passar els tres dies que va durar la fira enfilat a un arbre i fent un dejú amazònic que consisteix a prendre només aigua i fulles de coca i ambil.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El riure com una arma contra l'ocupació

Palestina viu la primera edició del Festiclown, un projecte que busca "crear espais de llibertat" a través de l'espectacle

Marc Font (Nablus)
expressions@setmanaridirecta.info

Enguany, l'inici de la festa que celebra la gent musulmana quan acaba el mes del Ramadà, l'Aid al Fitr, ha anat acompanyada de més somriures dels habituals a diverses ciutats palestines. El motiu ha estat l'arribada del primer Festival Internacional de Clown del país, que va començar a Nablus el dia 1 de setembre i que culminarà el 15 de setembre amb les activitats que es faran a la Universitat an-Najah, a la mateixa ciutat. Ramallah i Jerusalem han estat les altres dues parades d'un certamen dirigit i creat pel clown gallec Iván Prado.

El clown gallec Iván Prado té clar que la funció del festival és actuar d'altaveu de la situació que pateix el poble palestí

Més enllà de fer riure i aportar moments de felicitat als milers de persones que han acudit als espectacles del Festiclown, Prado té clar que la seva funció més important és actuar d'altaveu de la situació que pateix el poble palestí i, per tant, denunciar l'ocupació israeliana. Segons ell, el riure és un motor de canvi i l'art s'ha d'utilitzar com una eina de lluita i de protesta: "El circ, en concret, sempre ha tingut una tasca transformadora i, pel que fa al clown, del que es tracta és de qüestionar els poderosos i allò establert. Aquí intentem crear espais de llibertat".

Moments abans de la primera gala del festival, que es va fer a l'amfiteatre del parc Jamal Abdul

Nasser de Nablus i va ser tot un èxit, amb un públic de prop de 3.000 persones, que van gaudir especialment amb l'actuació de Leo Bassi, el clown exposa que han volgut "trencar la por i el mur, com a símbol i com a construcció material. El mur és una imposició pels dos costats. No només impedeix que els palestins tinguin una vida normal i feliç, sinó que també és una llosa sobre la pròpia vida dels israelians, ja que els separa d'un poble meravellós i extraordinari".

Revolucionant el clown

El primer contacte de Prado amb Palestina va ser el 2003, durant la Segona Intifada, a través d'una caravana organitzada per Pallasos Sense Fronteres. La idea d'organitzar un festival de clown al país es va començar a gestar allà, tot i que l'origen cal buscar-lo més lluny. En concret, tretze anys enrere, quan un grup de gent es va unir "amb la voluntat de fer de la cultura una eina de canvi i de transformació social". Prado afegeix que el món del clown "necessitava una revolució i recuperar el discurs i la pulsó històrica contestatària i rebel que havia tingut".

El 2009, l'organització Pallasos en Rebeldia -també encapçalada pel clown gallec- va fer una caravana solidària pels territoris ocupats. D'aquest projecte, en va sortir un documental i va servir per encarar definitivament el somni del Festiclown. Prado, però, va patir en pròpia pell les traves que imposa l'Estat d'Israel a tota persona que qüestiona la seves polítiques. El certamen havia de néixer l'any passat, però el clown no va poder passar de l'aeroport de Ben Gurion (Tel Aviv), on va ser interrogat i retingut abans de ser deportat a l'Estat espanyol.

"La meua lectura és que un país que expulsa un pallaso, per moltes armes nuclears i tancs que tingui, és dèbil perquè té por del riure i de l'esperança", comenta Prado, que enguany es va establir

Centenars de persones assisteixen a la inauguració del festival

El Festiclown es va inaugurar l'1 de setembre a la ciutat palestina de Nablus

a Palestina a meitat de juliol. La majoria d'artistes -entre elles, Leo Bassi, Patch Adams, La Bandita Alegre, Circ Bover o la catalana Alba Sarraute- i de tècniques no van arribar al país fins poc abans de l'inici del Festiclown, un certamen que tindrà continuïtat perquè "malauradament, l'ocupació no sembla que estigui a punt d'acabar-se", lamenta el seu impulsor.

A Nablus, Ramallah i Jerusalem hi ha grups locals de circ que han col·laborat

Els nous cascos blaus

El Festival Internacional de Clown acaba pocs dies abans que l'ONU decideixi si reconeix l'Estat palestí basat en les fronteres prèvies a la guerra de 1967. Iván Prado, però, no es mostra gens esperançat que això impliqui cap

canvi i és molt crític amb la comunitat internacional. De fet, assegura que Pallasos en Rebeldia "són els nous cascos blaus, un exèrcit amb nassos vermells" que pretén construir "humanitat" allà on es maltracta i s'actua amb total impunitat, amb la connivència dels governs europeus.

Les parades a Nablus, Ramallah i Jerusalem -on s'han pogut veure els grans espectacles del festival- no són casualitat, ja que en aquestes ciutats, hi ha grups locals de circ que hi han col·laborat i que, segons la idea original, s'haurien d'encarregar d'organitzar-lo en un futur. En aquest sentit, diversos camps de refugiats, com els de Balata (Nablus) o Qalàndia (Ramallah), també han estat escenari d'un festival que ha combinat les gales per a milers de persones amb els tallers de formació.

Chiapas -on des de fa anys fan projectes de formació- i el Sàhara seran les properes parades del grup Pallasos en Rebeldia de Prado, que també col·labora amb les Madres de la Plaza de Mayo

argentines. El gallec, membre del grup Artists Against the Wall (Artistes Contra el Mur), explica que, a través del clown i del circ, pretenen "fer possible l'impossible", ni que sigui per una estona, amb l'ús del riure com a "arma revolucionària que molesta -i molt- Israel". "Potser els pallasos som més poderosos del que ens pensem i per això ens temen i ens expulsen, perquè empenyen el poder", conclou Prado.

Primer Festival Internacional de Clown de Palestina

1-15 de setembre a Nablus, Ramallah i Jerusalem.

1-4 de setembre: Nablus.

5-9: Jerusalem.

9-11: Ramallah.

12-15: Formaclown a Ramallah i Nablus.

DVD

Radicalitat estètica i conceptual

Arriben a les botigues tres obres del realitzador britànic Peter Greenaway, entre elles, la polèmica crítica del catolicisme 'El niño de Mâcon'

El director de cinema Peter Greenaway signa una cinta que s'ha convertit en una polèmica crítica del catolicisme

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

De vegades, la gent que fa crítica cinematogràfica castiga aquells que, en el passat, van ser els seus *nens mimats*. Ha estat el cas de Peter Greenaway, un realitzador caigut en desgràcia, tot i que, als anys 80, va despuntar amb algunes de les propostes més particulars de la història del cinema. En l'estètica, preparant veritables instal·lacions artístiques il·luminades i fotografiades acuradament. A nivell conceptual, oferint un món marcat pel sexe i la mortalitat, pel gust evident per la història (entesa no com a excusa per a recreacions espectaculars, sinó com a punt de partida per reflexionar sobre la humanitat), contrapuntat per esclats d'humor negre, situacions grotesques i escapades surrealistes.

La morositat i densitat de la majoria de les seves pel·lícules va implicar que, un cop perdut el favor de les especialistes, l'autor tingués problemes seriosos per finançar els seus projectes (amb excepcions com *La ronda de noche*). Però, per recordar temps millors, el *Pack Peter Greenaway* il·lustra l'auge i l'inici de la caiguda d'un creador insubornable. El primer dels films que inclou és una mostra notable dels moments finals d'una primera maduresa marcada per la comicitat mordaça: *Conspiración de mujeres* persevera en una visió àcida de les relacions entre sexes a través de la història de tres dones que afirmen la seva inde-

pendència assassinant les seves parelles.

Rodada a mitjans dels anys 90, *The pillow book*, en canvi, és el primer film del realitzador que molta gent incondicional va considerar una obra fallida. No obstant això, té elements d'interès, com una premissa exòtica (una model oriental vol escriure literatura sobre la pell dels seus amants), una certa dimensió analítica (de les relacions entre el text i la imatge) i fins i tot punts d'erotisme. Com sempre, el britànic hi va posar moltes espècies: fetixisme, parafil·lies... i anàlisis metalingüístiques perquè, darrere els *flashbacks* de la vida de la protagonista, sembla intuir-se un estudi de l'evolució formal del cinema japonès. Però, malgrat donar inici a la fascinació per la narració multipantalla, malgrat presentar situacions decididament estranyes, desprèn una aroma de convencionalisme quasi insòlit en la trajectòria del seu creador.

Artifici amb continguts radicals
La joia del *Pack Peter Greenaway* és, possiblement, *El niño de Mâcon*, una brutal crítica contra l'Església catòlica en particular i contra la idolatria en general. La presència de violacions multitudinàries i paral·lelismes blasfems a la trama ha comportat que el film mai no s'hagi distribuït de manera normalitzada en nombrosos països. Amb tot, és una peça espectacular, un artifici barroc a diversos nivells, el nucli del qual és una obra de teatre representada davant un públic que hi interacciona.

Pack Peter Greenaway

(Cameo, 2011)

Inclou: *Conspiración de mujeres* (1988), *El niño de Mâcon* (1993) i *The pillow book* (1995).

A l'obra dins de l'obra, el naixement d'un nen en plena etapa de sequera i infertilitat fa que se li atribueixin poders miraculosos. La seva germana comença a afirmar que l'ha engendrat ella i de manera virginal per reforçar la idea que és un nou messià. Els diversos nivells de la ficció es van barrejant i el fals nen diví comença a jugar un pes important també fora de l'escena, una crítica al perill dels mites (religions incloses) quan se'ls dona el poder d'incidir en la realitat.

El realitzador també carrega brutalment contra el negoci de les butlles o les relíquies i mostra les barbàries comeses per un poder contrareformista davant de qualsevol arribisme. Pel camí, Greenaway defuig jugar la carta de l'emotivitat i no posa cap interès per facilitar que el públic empatitzi amb els personatges de la seva metaficció. Però la brillantor de la posada en escena, la contundència de mostrar un imperi de violència i, alhora, el refinament del plantejament general, doten el conjunt d'un interès excepcional.

CINEMA

13 asesinos

(2010)

Director: Takashi Miike.
Guionistes: Takashi Miike i Daisuke Tengan, sobre la novel·la de Kaneo Ikegami.
Durada: 126 minuts.

Takashi Miike (*Audition*, *Izo*) és un terrorista cinematogràfic insensatament prolífic, amant de desconcertar el públic amb girs estranys dins la seva filmografia i, també, dins les històries que explica. A *13 asesinos* prem el pedal del fre i, durant bona part del metratge, revisa el cinema de samurais sense ànim punk, amb morositat, desenvolupant una premissa argumental clàssica: un lluitador veterà ha de reunir un equip amb què combatre un enemic superior per una

causa justa. En aquest cas, es tracta d'assassinar un sàdic senyor feudal al qual, pel seu parentiu amb el *shogun*, se li permet que ordeni terribles càstigs col·lectius. Quan arriba el conflicte, Miike filma una massacre interminable de to progressivament patètic, agònic. Així, sembla subratllar el caràcter absurd d'una situació nascuda d'una cultura d'obediència acrítica al senyor, on la guerra és un mecanisme de selecció natural i d'impuls nacional. I.F.

DVD

La mitad de Óscar

(Cameo, 2010)

Director: Manuel Martín Cuenca.
Guionistes: Manuel Martín Cuenca i Alejandro Hernández.
Durada: 82 minuts.

Óscar exerceix de vigilant d'una salina abandonada. És un individu gris, aparentment oblidat, no sols per la societat, sinó fins i tot pels seus éssers estimats. Un problema familiar comporta el retorn de la germana, de qui s'havia distanciat, i el protagonista torna a patir conflictes i tensions que havia enterrat en una quotidianitat monòtona. Observant aquest personatge alienat, l'autor sembla proposar una notable versió pròpia -contingudament irada- dels retrats

femenins que van caracteritzar Antoni. Hi afegeix matisos de *thriller* bressonià, evidenciats en la manera com eludeix mostrar alguns moments clau de la narració mitjançant el lipsis o expulsant-los fora del camp. Finalment, tot aquest laconisme va més enllà de l'exercici d'estil i es distancia d'un cert cinema d'autor que renuncia a la paraula, per revelar-se com una decisió justificadíssima a nivell narratiu, reveladora de facetes no expressades dels personatges. I.F.

BLU-RAY

Senso

(Nacadih Video, 1954)

Director: Luchino Visconti.
Guionistes: Suso Cecchi d'Amico i Luchino Visconti, sobre la novel·la de Camillo Boito.
Durada: 122 minuts.

Després de filmar un atípic *Noir* com *Obsesión* i d'adscriure's al neorealisme social amb *La terra trema*, Luchino Visconti va tornar a reorientar-se com a cineasta amb aquest relat d'amor i de guerra en una Itàlia que lluita per la reunificació. El protagonisme és per a una aristòcrata patriòtica que, seguint la llei de l'atracció dels pols oposats, s'enamora d'un narcisista oficial austríac fins a perdre la dignitat i els ideals. Els aires de reconstrucció romàntica, amb els

colors pastel del Technicolor, amb el protagonisme per a personatges estereotípics (un militar canalla, una dona que ho arrisca tot per un home) podria implicar una aposta per l'escapisme. Però, a banda del refinat gaudi estètic (realçat per una qualitat d'imatge excepcional), el film també mostra conflictes de valors, situacions dures que allunyen l'obra del sentimentalisme rosa i un qüestionament de la guerra com a eina resolutòria de conflictes. I.F.

, expressions

LLIBRES

Consumir o el primer manament del capitalisme

César de Vicente ens apropa a l'obra de Günther Anders, que argumenta que, després d'Hiroshima, la humanitat pot autodestruir-se i que l'amenaça atòmica ha generat una nova condició humana

Quim Sirera

expressions@setmanaridirecta

Günther Anders va publicar *Die Antiquiertheit des Menschen (L'obsolescència de l'ésser humà)* l'any 1956. Es tracta d'una anàlisi dels canvis operats en la nostra societat arran dels mitjans tècnics que el mateix ésser humà ha fabricat i que ara s'avergonyeix de no ser ell mateix una cosa fabricada. La TV, l'objecte més criticat per Anders, és la màxima productora d'imatges; el que ens ofereix són representacions, imatges i no la presència dels fets. "Abans hi havia imatges en el món, diu Anders, ara, hi ha el món en la imatge" i "quan el fantasma (la imatge) esdevé real, el que és real esdevé fantasmàtic". Les representacions del món ocupen el lloc de la realitat.

Per altra banda, diu Anders, la notícia no és mai neutral, l'elecció del punt de vista forma part del contingut de la notícia. L'aparell no és un simple mitjà que puguem utilitzar al nostre aire, sinó que determina el seu ús per la seva mateixa estructura i funció; ens determina. Anders continua la crítica a la tècnica i el sistema de producció de mercaderies en un segon volum de *Die Antiquiertheit des Menschen*, editat el 1980, que és una compilació d'articles escrits entre 1955 i 1979. Les màquines han pres la iniciativa: vivim en un món de coses i de màquines on

Günther Anders considera que després de la bomba atòmica sobre Hiroshima s'obre una nova època per la humanitat

també hi ha éssers humans i no en un món humà on també hi ha coses i màquines. Les eines, passat un cert nivell de desenvolupament, es tornen en contra dels homes que les fabriquen; així doncs, la tècnica esdevé una força que l'ésser humà no pot controlar, fet que el converteix en el seu instrument. De ser un simple mitjà, la tècnica ha passat a ser el subjecte de la història. El perill que ens amenaça no radica en un mal ús de la tècnica, sinó en la seva mateixa essència. Continuant en la crítica de la nostra societat, Anders posa una èmfasi especial en

la crítica del mode de produir les mercaderies, una producció que no persegueix satisfer les nostres necessitats, sinó que crea les necessitats: la demanda és producte de l'oferta i la necessitat el producte del producte; "les nostres necessitats ja no són més que les necessitats de les mateixes mercaderies". Consumir s'ha convertit en el primer manament i no fer-ho és conceputat com un delicte.

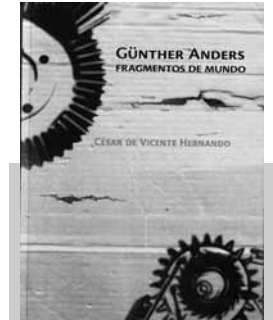
Hiroshima, 1945

El dia 6 d'agost de 1945, es va llençar la bomba sobre Hiroshima.

Per a Anders, és el dia o d'una nova època, en què la humanitat és capaç d'autodestruir-se a si mateixa. Des de llavors, confrontats amb l'apocalipsi, la pregunta que ens hem de fer no és com ha de continuar existint la humanitat, sinó si continuarà existint. El temps del final pot convertir-se en la fi dels temps. A partir d'aquell 1945, Anders no deixarà d'escriure i de lluitar contra la mort nuclear. L'any 1961, escriu *Off limits für das Gewissen (Més enllà dels límits de la consciència)*, on estableix els límits de la nova moral que emergeix de l'esdeveniment històric d'Hiroshima i anomena el pilot que va llençar la bomba sobre Hisoshima "culpable sense culpa", que no és aplicable a l'oficial nazi, Adolf Eichmann (culpable amb culpa), perquè ell sí que va poder veure les conseqüències d'aquesta capacitat tècnica de l'extermini, com escriu Anders el 1964 a *Wir Eichmannsöhne (Nosaltres, els fills d'Eichmann)*.

Estat de necessitat i legítima defensa

Els últims anys de la seva vida, Anders sorprèn per la seva aposta per la violència. Després d'abandonar les lluites antinuclears i pacifistes que es van dur a terme

Günther Anders. Fragmentos de mundo

César de Vicente Hernando.
La oveja roja, 2010.
300 pàgines.

durant els anys 1970-1980 a Europa, escriu a l'obra *Gewalt, ja oder nein (Violència, sí o no)*: "La nostra tasca és intervenir per salvar, aniquilar el perill posant en perill els anihiladors". En legítima defensa, l'ús de la violència està legitimat. Llavors, l'esperança (Ernst Bloch, *El principi esperança*) es converteix en covardia.

OBRES

Llámese cobardía a esa esperanza, Besatari, 1995.
Nosotros, los hijos de Eichmann, Paidós, 2001.
Más allá de los límites de la conciencia, Paidós, 2003.
Tesis para una teoría de las necesidades. Etcétera, 2010.
Hombre sin mundo. Pre-Textos, 2007.
La obsolescencia del hombre, volum 1, *Sobre el alma en la época de la segunda revolución industrial*. Pre-Textos, 2011.
La obsolescencia del hombre, volum 2, *Sobre la destrucción de la vida en la época de la tercera revolución industrial*. Pre-Textos, 2011.

> Qui és Günther Anders?

Günther Anders (Breslau, 1902-Viena, 1992) -pseudònim amb què firmarà a partir dels anys 30- potser és el filòsof contemporani alemany menys conegut i un dels més incisius en la crítica del nostre món, configurat -segons ell- per les màquines i per l'apocalipsi. Amb *Günther Anders, Fragmentos de mundo*, César de Vicente Hernando ens apropa al seu pensament i també a la seva biografia.

Günther Stern, fill d'una família intel·lectual influent, va estudiar a la universitat a Hamburg i a Berlín. Deixeble de Husserl -amb qui es va doctorar el 1924- i de Heidegger, amb qui trencarà al descobrir els treballs de la *Teoria crítica de l'Escola de Frankfurt*, els de Walter Benjamin i de Georg Luckács. Entre 1924 i 1933, va treballar en una Antropologia filosòfica. Casat amb Hanna Arendt, va viure a París entre 1933

i 1936, on va assistir als seminaris de Kojève sobre Hegel. Entre 1931 i 1945, la seva obra va ser bàsicament literària; va escriure *Die Molussische Katakomben (La catacumba molusiana)* contra el perill nazi. L'any 1936, amb la pujada del nazisme, es va veure obligat a sortir d'Europa i va arribar als EUA (ja separat d'Arendt), on va viure fins l'any 1950, treballant en diferents fabricues i fent diversos oficis.

AQUEST ESTIU CAMP DE VOLUNTARIAT

sci-cat.org

SCS

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

Vine a comprar les nostres infusiones

c/Riego 16
Barri de Sants (lloc)
Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno 29

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

disco 100

c/Escolial 33 Barcelona
Telefon 932 840 904
disco@disco100.com

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

MÚSICA

Nodo50: independència a Internet

El projecte recorre 7.000 quilòmetres i trasllada tots els seus servidors a Suècia per defensar l'autonomia i la privacitat a la xarxa

Manifestació contra la censura a Internet celebrada a Turquia l'any 2010

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Molta gent té, actualment, més de la meitat de la seva vida penjada a la xarxa o al núvol, com li vulgueu dir, però aquesta xarxa o núvol té una propietat, encara que *a priori* siguin serveis gratuïts que ofereixen companyies com Microsoft, Google o Facebook. Però el fet que tinguin més de vint milions d'usuaris, que siguin gratuïts i que arribin a tothom fa que, moltes vegades, la gent no es plantegi com és que dona dades personals, drets d'imatge personals i altres temes privats tan alegrement a aquestes companyies, que els emmagatzemen en servidors de la seva propietat. I què significa aquest fet? La resposta és que tota la nostra privacitat passa a formar part de les extenses bases de dades d'aquestes empreses, que la poden utilitzar com vulguin... Per aquest motiu, la manca de llibertat a la xarxa, l'any 1994 es va formar el projecte Nod050.

Nod050: llibertat a la xarxa

Els servidors són les unitats funcionals que alberguen totes les dades que les internautes tenen penjades a la xarxa: correus electrònics, blocs, pàgines personals i les dades de navegació. Per tant, és molt important a qui pertany el servidor i l'ús que es fa de la informació; ja que, davant d'un atac polític executat mitjançant armes mediàtiques, policials i judicials,

què faran les responsables d'aquests centres de dades? O bé, quan els demanin dades concretes d'una persona o varies persones sense autorització judicial, les donaran? I a les empreses que demanin dades per fer campanyes de màrqueting o enviar publicitat al correu electrònic, se'ls cediran? Nod050 va decidir crear el seu propi servidor, per poder assegurar la privacitat i el control de les dades que s'hi alberguessin. Actualment, Nod050 compta amb un total de 1.500 particulars i organitzacions allotjades, entre elles, la DIRECTA. Per tal que el projecte pugui tirar endavant, hi ha una quota de suport, que permet cobrir uns serveis concrets de caràcter tècnic i crear un fons de solidaritat per qualsevol emergència o imprevist que pugui sorgir. Com apunta l'organització, "la llibertat i l'autonomia no són gratis".

Operació 'mudança a Suècia'

Per tres raons fonamentals: tècniques, econòmiques i, sobretot, polítiques, ara fa més d'un any, Nod050 va decidir recórrer 7.000 quilòmetres per arribar a Suècia. En aquest país, hi ha la seu de Bahnhof, l'operador independent d'Internet més gran i antic de Suècia, que actualment controla el seu tràfic de dades dins del país mitjançant la seva pròpia xarxa de fibra òptica. Fa prop d'un any, va ser conegut pel cas de Wikileaks, enmig del boicot a Wikileaks per part de totes les empreses d'Internet i de

www.nod050.org

Tràiler del documental sobre el trasllat i el perquè de Nod050 a Suècia.
<http://info.nod050.org/Trailer-del-documental-Nod050.html>.

l'amenaça del govern dels Estats Units, el desembre de 2010, Bahnhof va decidir albergar Wikileaks mentre les autoritats judicials sueques no demostrassin que no hi havia hagut crim en la filtració dels documents del Pentàgon. Per aquest motiu i per coneixement de la seva organització, Nod050 es va posar en contacte amb l'empresa i va decidir portar tots els seus servidors -literalment- cap a Suècia. Així és com va començar una marxa amb diverses furgonetes i persones, amb l'objectiu de garantir el servei mentre els servidors no arribessin a Suècia. La decisió d'emprendre aquest viatge tan llarg i complicat va ser per motius econòmics, però, majoritàriament, per motius de seguretat. Perquè la gent de Nod050 estigués permanentment amb els servidors i, per tant, amb les dades de les seves abonades. Finalment, després d'algun ensurt a la carretera i de l'avaria d'un disc dur i cinc mòduls de memòria, finalment, es va arribar a Suècia amb tots els servidors sans i estalvis i tota la seva informació.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Sobre una altra revolució menstrual: el sagnat lliure

Anna Salvia i Maria Olivella
Col·lectiu Naia

El primer que em va venir al cap quan vaig llegir un *post* sobre el sagnat lliure va ser una noia amb les cames ensagnades d'una platja menorquina que vaig conèixer als setze anys. Uns microsegons més tard, el *post* ja tenia la mítica cançó de "La sequera" de l'Albert Pla com a banda sonora. Però el que vaig descobrir aquell dia anava molt més enllà. El sagnat lliure era més que menstruar sense productes d'higiene íntima, era aprendre a reconèixer les sensacions que ens indiquen que l'úter vol expulsar menstruació i, d'aquesta manera, poder evacuar-la on vulguem. És a dir, revelava que era possible aprendre a no necessitar bolquers mensuals.

La lectura d'aquest *post* potser no hagués tingut cap repercussió si la que us escric no hagués estat sumida en un viatge personal i professional al cicle menstrual i les etapes vitals de la dona. Part del viatge consistia a respectar els ritmes de cada fase del cicle; així doncs, durant els primers dies de menstruació, solia quedar-me a casa posant atenció en el meu cos i en mi mateixa. En aquella època, estava fascinaada per tot el que estava aprenent amb la copa menstrual, que em desveltava els misteris de la sang menstrual i m'obligava a remenar-me per dins i a utilitzar la musculatura genital per treure-la.

Llavors vaig començar a experimentar sense copa mentre estava a casa. El que vaig descobrir ha canviat totalment la meua relació amb la regla. A poc a poc, em vaig anar fixant en quins moments apareixia el sagnat i quins moviments i sensacions hi estaven associats.

Va ser un aprenentatge pausat i molt poc actiu, simplement posava atenció en la menstruació, reconeixia sensacions, provava moviments intuitivament i la informació es relacionava sola. A dia d'avui, només utilitzo compreses de tela per evitar alguna petita taca i la copa quan surto i sé que hauré d'estar pendent d'altres qüestions que m'impediran posar atenció en el meu cos.

Bàsicament, el que s'aprèn amb el sagnat lliure és a escoltar el baix ventre i a moure voluntàriament la musculatura per expulsar la menstruació de l'úter. D'aquesta manera, el sagnat lliure tonifica la musculatura genital i ens fa aprendre a moure-la a consciència, cosa que aporta molts beneficis per a la salut: prevenció de problemes genitals, disminució del dolor menstrual, augment del plaer sexual i els orgasmes i millora del part. També evita els efectes secundaris de l'ús de productes d'higiene íntima (entre d'altres, el xoc tòxic i els problemes de fongs i infeccions pel debilitament de la mucosa vaginal derivats de l'ús de tampsos i de compreses). Evidentment, es tracta del mètode més econòmic, ecològic i saludable que existeix.

Finalment, ens obliga a baixar el ritme i a posar atenció en nosaltres mateixes, ja que, durant els primers dies, evacuem sovint. De fet, la tranquil·litat i el recolliment és l'estat que correspon a aquesta fase del cicle menstrual. Així doncs, el ritme que requereix el sagnat lliure ajuda a respectar les necessitats pròpies d'aquesta fase i a connectar amb nosaltres mateixes.

Contacta amb nosaltres a:
www.somnahia.net.

, agenda directa

ALACANT

Dimecres 21 de setembre

Xerrada: 'Iniciatives Locals i Autogestió'

20:30h Casa de la Cultura
C. Llavador, 9.

A càrrec del membre de la Cooperativa Integral Catalana Enric Duran i de membres de Terraviva.

Organitza: Logofobia

Més informació: www.logofobia.wordpress.com

BARCELONA

Dimecres 14 de setembre

Actes del CSOA La Papa

CSO La Papa. C. Sagraera, 14.

20h Sopador vegà en suport a Tamara i projecció del vídeo *Filaki*, de Grècia.

21h Concert D.I.Y amb els grups Mossuraya, Crank Sturgeon i Incertezza Assoluta.

Organitza: CSO La Papa

Més informació: <http://tamaraalacalle.blogspot.com/> i <http://incertezzaassoluta.noblogs.org/>

Dijous 15 de setembre

Cocktail-jazz: 'Compleix el teu repte'

19h Seu del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona (CETIB)
C. Consell de Cent, 365

L'acte comptarà amb la presència de Víctor Cardona, responsable d'RSC-Comunicació de Caixa d'Enginyers i Miquel Carrillo, coordinador d'àrees d'Enginyeria Sense Fronteres.

Les assistents podran gaudir d'un concert de la millor música jazz, amenitzat pel grup Music Archeology, acompanyat d'una copa de cava. La campanya *Compleix el teu repte*, engegada des d'ESF gràcies al suport de la Fundació Caixa d'Enginyers i dels diferents col·legis professionals, pretén fomentar entre els enginyers i enginyeres d'arreu de l'Estat els valors de la solidaritat, el compromís social, la voluntat de transformació i el treball per l'interès comú. L'objectiu de la campanya és contribuir a fer que els i les membres del col·lectiu retrobin els reptes i inquietuds inicials que els van

Esperanzah! Festival de músiques del món

EL PRAT DE LLOBREGAT. Dies 16, 17 i 18 de setembre

Fa deu anys que Bèlgica acull un festival de músiques, compromeses, plurals i nòmades. I en fa dos que el referent germà al sud d'Europa es fa a les nostres terres. Amb un objectiu clar de mobilització social i mediambiental i amb la voluntat que això es noti a cada racó del festival, des de la cartellera musical fins al tema central al qual es dedica l'esdeveniment, des del seu vincle associatiu, la sostenibilitat i la cura amb l'entorn fins a les activitats paral·leles. Durant tres dies de trobada al Prat de Llobregat (Baix Llobregat), es parlarà sobre com es pot aconseguir construir un món més just i solidari on hi capiguem totes i tots, però sense deixar de banda un ambient festiu. A Floreffe (Bèlgica), l'associació Z dels Amics de Esperanzah! És qui organitza el festival. Al Prat de Llobregat, el munta el col·lectiu Gats, Grups Associats per al Treball Social, cultural, comunitari i ambiental. L'acord d'ambdues organitzacions se sosté en base a una carta de compromís, la *Carta de Esperanzah!* S'entén que organitzar un festival engloba totes les activitats que s'hi desenvolupen i també els processos mitjançant els quals s'arriba a la pròpia activitat.

Escenari Delta: Divendres 16 de setembre 19:30h Skaparates. 20:45h Chimango. 22h Pachamama Tunait. 23:15h Famentronica. 00:30h Che Sudaka. 02h Panko Dj. **Dissabte 17 de setembre** 19:30h Bandatopare. 20:30h Zulu 9:30h 22h Transadelica. 23:15h Buritaca. 00:30h Santo Macango. 01:45h Caravelle Prod. Dj's. **Diumenge 18 de setembre.** 18h Los tradicionales. 19:30h Dinatatak. 20:45h Guarapo. 22h Salara Dj. **Escenari Off: Dissabte 17 de setembre** 14:30h El Vermut de Dj Morocha. 17h Debuemostontos. 18:15h Cemai. 23:30h Esperanzah El Documental i Ficma. **Diumenge 18 de setembre** 14:30h Satelite Boing Sound System Encuentros Rainbow. Ficma. **Altres activitats: Dissabte 17 de setembre** 11h Cia. Tres per res. 12:15h La Bámbole. 13:30h Nano Márquez. 18:30h Tambores por la Paz. **Diumenge 18 de setembre** 11h Cia. Tres per res. 12:15h La Bámbole. 13:30h Nano Marquez. Tots els actes al Parc Nou del Prat de Llobregat

Més informació: www.esperanzah.cat

empènyer a treballar en el sector de l'enginyeria.
Organitza: Associació Catalana d'Enginyeria Sense Fronteres
Més informació: comunicacio@esf-cat.org

Dijous 15 de setembre

Actes del CSO La Otra Carboneria

CSO La Otra Carboneria.

C. Urgell, 30.

19h Taller de microfonia de contacte

20h Sopador vegà en benefici de projectes llibertaris
21:30h *Performance* amb Crank Sturgeon + Jam col·lectiva amb el material del taller
Crank Sturgeon és un personatge de l'escena *noise* d'arreu del món que fa mes de deu anys que actua i des del CSO aprofiten que visita la cuitat per espremer-lo un dia més. Es farà un primer taller per construir microfonia de contacte per poder participar a la

jam. Si estàs interessada a participar-hi, és recomanable que hi arribis d'hora, ja que potser no hi ha material per a tothom.

Organitza: CSO La Otra Carboneria
Més informació: <http://laotracarboneria.net>

Cafeta de la revista 'Barrio' de la Trini

19h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

També hi haurà botiga gratis

Organitza: Assembla de 'Barrio'

Divendres 16 de setembre

Cabaret en memòria d'El Ruso'

19:30h La Nave Espacial

C. d'Àvila, 176.

Hi haurà sopador a preus econòmics

Organitza: La Nave Espacial

Més informació: www.lamakabra.org

Concert de Festa Major al Poble Nou

22h C. Pallars

Amb Santo Machango (hip-hop/ latin/soul), Buritaca (world beat) i sessió de PD's amb Marujas Sound Sistema.

Organitza: Comissió de Festa Major del Poble Nou

Dissabte 17 de setembre

Festa mexicana:

'201 anys d'independència'

20h CSA Can Vies

C. Jocs Florals, 40

Amb la participació del Kollectiu Newen (latin freaky folk) i DJ's Bullangues (Sant Andreu). Es podrà gaudir d'una *performance, quesadillas, tequila* i... karaoke. Els beneficis obtinguts es destinaran a la campanya contra la fustigació judicial i la criminalització de la gent que defensa els drets humans a Mèxic.

Organitza: CSA Can Vies

Més informació: www.canvies.barrisants.org/

Dissabte 17 de setembre

III Trobada d'assemblees

de barri de Barcelona

17h al Parc de la Sagrada Família

Convoca: Assemblees de barri de Barcelona

> **CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR**

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem **calefacció econòmica per un espai social gran**, un ateneu. Si pot ser de biomassa. Ho venim a buscar. Contacte: Arnau 680 45 49 83

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical per bandes** a veus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a **persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives**. Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossers**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica 629 278 238

> **EL TEMPS**

DIJOURS 15

Sol, calor i anticicló. L'estiu canicular s'està allargant més enllà del que és habitual. Màximes de 30 graus.

DIVENDRES 16

Més del mateix, amb xafogor intensa a les comarques litorals. El mar es troba molt calent i irradia molta humitat.

DISSABTE 17

Les temperatures encara pujaran una mica més durant les hores centrals del dia. Al vespre núvols al Pirineu de Lleida.

DIUMENGE 18

Passarà un front durant el dia. Deixarà tempestes de mitja tarda a muntanya, que arribaran a la costa nord durant el vespre.

DILLUNS 19

La temperatura finalment baixarà. Descens d'entre 5 i 8 graus que es notarà especialment durant la nit. Fresqueta.

DIMARTS 20

La xafogor desapareixerà i es podrà dormir confortablement. Durant la matinada ruixats esporàdics al litoral.

Cafeta per l'hort urbà okupat, ecològic i comunitari de l'assemblea de Sant Andreu de Palomar
19h CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.
També hi haurà botiga gratis
Organitza: Assemblea del CSO

Diumenge 18 de setembre
Primera travessa d'Andròmines de 9 barris

12h Platja del Bogatell
Travessa d'andròmines flotants per aquesta bonica platja de la ciutat comtal
Organitza: 9 gats del Taulat
Més informació: www.9gats.org

CALDES DE MONTBUI

Dijous 15 de setembre
Spamocions. Contes per adolescents cap amunt
20h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de baix, 1.
Espectacle de contes per adults de la mà de l'actriu de Sentmenat Rosa Fité.
Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Més informació: www.centredemocratic.cat

Divendres 16 de setembre
Videoprojeccions musicals. Experiments amb videojocs populars
22h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de baix, 1.
Experiment videomusical amb projeccions de les músiques que escolta rem
Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Més informació: www.centredemocratic.cat

GRANOLLERS

Divendres 16 de setembre
Pilé on 45. PD's: Jordi Far-T West i Javi Trojan
21h Anònims
C. Ricomà, 57.

XII Sugar fest 'Do it yourself o barbàrie'

VIC, 16 i 17 de setembre

21h Sota la xemeneia

El setembre, la fi de les vacances i l'inici de moltes coses, ens porta diversos festivals escènics i musicals. La mercantilització i el negoci han substituït la popularitat i la gratuïtat dels inicis de molts d'aquests festivals. Des de fa dotze anys, a Vic, sense diners i amb els recursos justos, reivindicant la festa sense negoci, l'oci sense diners i la necessitat de *fes-t'ho tu mateixa*. Punyents com sempre, directes i cuidant la gent de casa.

Divendres 16 de setembre: Mates Mates (rock estrident, de Vic), Apart (punkrock, des del Baix Montseny), Pudor Cronica (Aka the rippers, des de l'Arboç), F.P. (punk nostrat), La Celula Durmiente (punkrock de festa major, de Sant Celoni) Comitè de salut pública (punkmedieval). **Dissabte 17:** Dios odioso (mítics del *trash* dels 90, des de la Roca), Tropical ice land (*screaming and crying*, des de Vic i Torelló), El punto devil (HC/punk malvat, des de Barcelona), Extensity (herois del HC osonenc), Illinoise (*grungepunk*, des de Vidreres) i una banda local per confirmar. Organitza: Sugar fest

Dijous 15 de Setembre
Xerrada col·loqui: 'Catalunya país d'acollida. La importància d'aprendre a parlar en català'
19h Hotel d'Entitats
C. De la Rutlla, 20-22.
A càrrec de Joan Ramon Navarrete, llicenciat en Història per la UdG i professor de secundària. Durant l'acte, també es farà una presentació del primer Concurs literari de relats curts a càrrec de na Claudia Fernández i Núñez.
Organitza: Associació Nous Catalans
Més informació: <http://www.solidarries.org>

PUIG REIG

Diumenge 18 de setembre
Curs de glosa improvisada
10:30h Escola de Música de Puig Reig
C. Joan Maragall, 6.

En el marc del Tercer Festival Folk
Organitza: aCur
Més informació: <http://acurtrad.blogspot.com/>

RIPOLL

Dissabte 17 de setembre
Xerrada: 'Indignats davant la crisi'
20h Local de La Lira
A càrrec d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau
Organitza: Obrim els Ulls - Ripollès Solidari

SABADELL

Diumenge 18 de setembre
Trobada de voluntaris i voluntàries de Fes reviu el Ripoll
10h Àrea d'esbarjo de Sant Vicenç de Jonqueres

Veurem com s'ha transformat el tram de riu on hem intervingut i quin és el resultat de la feina feta i parlarem dels nous reptes que hem d'encarar per culminar amb el projecte de recuperació ecològica.
Organitza: Fes reviu el Ripoll

TAGAMANENT

Diumenge 18 de setembre
I Fira d'Intercanvi de l'Alt Congost
10h Alzines d'Avencó
La Fira d'intercanvi de l'Alt Congost vol ser un espai per compartir, intercanviar i reutilitzar aquelles coses que ja no es fan servir i oferir serveis i/o coneixements. La fira és oberta a tothom i participar-hi és totalment gratuït. L'esperit d'aquesta fira és l'intercanvi, així doncs, es pot portar tot allò es vulgui compartir (objectes, serveis, coneixements...). Si cal, es pot disposar d'una taula amb cadires. Per fer la reserva de la taula, cal omplir el formulari que hi ha a la web. A la fira, no s'hi poden utilitzar euros. La moneda que es farà servir és l'Ecoseny. Es poden intercanviar per euros a la mateixa fira. Els ecosenys no es poden tornar a intercanviar per euros, per tant, si en sobren, es podran tornar a utilitzar a les properes fires i a través d'intercanvis amb altres persones de la regió.
Organitzen: EcoXarxa Osona, EcoXarxa Montseny i Cup de l'Alt Congost.
Més informació: <http://ecofira.decreixement.org/>

LLEIDA

Cinquè aniversari de l'AJLL
17 de setembre
II Torneig de Futbol Jove Joaquim Maurin
10h Institut Pràctiques II
Av. Rovira Roure, 46.
Trobada de Música Jove de Ponent
20h Casal Ocell Negre
Organitza: Assemblea de Joves de Lleida
Més informació: www.suportponent.net

Municipalisme. Candidatures alternatives i populars

CALDES DE MONTBUI
17 de setembre

19h Ateneu Molí d'en Ral. C. Molí s/n

Endavant, l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional, es presenta a Caldes de la mà de l'Assemblea de Joves per trobar l'esclatxa que permeti superar des de l'esquerra la situació creada arran de la victòria aclaparadora d'ERC a les municipals de fa pocs mesos. Xerrada amb Quim Arrufat de la CUP de Vilanova i la Geltrú, Pau Castanyer de la CUPA d'Arbúcies i Ramon Moragues de l'UM9 de Ribes.
Organitza: AJC i Endavant (Osan)

Dissabte 17 de setembre a les 19h
A l'Ateneu Molí d'en Ral
(C/ Molí s/n, Caldes de Montbui)

Municipalisme
Candidatures alternatives i populars.
Construint municipi des dels moviments socials.

Xerrada a càrrec de:

- Quim Arrufat
Regidor de la CUP de Vilanova i la Geltrú (Garraf)
- Francesc Castanyer
Membre de la CUPA Arbúcies (La Selva)
- Ramon Moragues
Membre d'UM9 Ribes (Garraf)

En acabar aperitius gratuïts a càrrec de l'organització.

Organitza: **endavant** i **Assemblea de Joves de Caldes**

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Diumenge 18 de setembre
Concentració: 'Tanquem les nuclears'

12h Plaça Sant Jaume
Convoca: Tanquem les nuclears
Més info.: <http://www.tanquemlesnuclears.org/>

Manifestació: 'Defensem els serveis públics'

19h Plaça Catalunya
Convoca: Plataforma en defensa dels serveis públics. Assemblea de Barcelona
Més info.: www.acampadadabarcelona.org

El que és públic no és privat

#18S
Manifestació Estatal
PLAÇA CATALUNYA, 19H

Surt al carrer!

Sanitat Educació Justícia Habitatge Treball
defendelopublica.wordpress.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Raúl Aramendy PEDAGOG I PRODUCTOR AGROECOLÒGIC

“A la Triple Frontera no hi ha cap altre perill que no siga el terror institucionalitzat”

Raúl Aramendy (Argentina, 1948) és un conegut pedagog i productor agroecològic a la zona de la Triple Frontera, situada entre l'Argentina, el Brasil i el Paraguai. És director del Centro Ecueménico de Educación Popular (CEMEP), una organització dedicada a l'agroecologia, la defensa de la selva paranaenca i a l'educació i la comunicació popular. És un veterà militant compromès fonamentalment amb el desenvolupament de les organitzacions socials, culturals i de base del sector popular de la província argentina de Misiones.

Vicent Marqués

entrevista@setmanaridirecta.info

La zona de la Triple Frontera es considera una zona calenta geopolíticament.

Sí. Allí es troba l'aquífer guaraní, el tercer més important del món. Hi ha un moviment popular molt fort d'oposició a la destrucció de la selva paranaenca –el cinquè centre de biodiversitat de la terra, que perd 17.000 hectàrees cada any– o als projectes de construcció de les represes de Garabí-Panambí. Hi ha una injustícia social generada pel sistema d'explotació: Misiones és una de les regions argentines amb un índex més elevat de pobresa. El poble guaraní Mby'a es troba amenaçat, pràcticament condemnat a la seua extinció; els obrers rurals i els camperols sotmesos a la màfia tabaquera de Phillip Morris i la British American Tobacco, amb un model que aposta per la contaminació de les aigües, el monocultiu especulatiu, la integració vertical dels treballadors o l'ús d'herbicides altament tòxics com el glifosat, comercialitzat per Monsanto. Finalment, també és una zona calenta, segons diuen alguns, perquè és una regió amb presència de població d'origen àrab, cosa que relacionen amb un focus de terrorisme islamista. Però en realitat, ací, no hi ha cap perill que no siga el terror institucionalitzat que busca el benefici privat.

Quines relacions manteniu amb altres associacions o moviments brasilers i paraguaians de la regió?

Actualment, els moviments de resistència i de formulació de propostes s'estan articulant. Però sí, és clar que hi ha contactes transnacionals amb altres organitzacions. Re-

VICENT MARQUÉS

centment, hem celebrat un seminari internacional amb representants de Bolívia, el Paraguai, l'Uruguai o el Brasil per impulsar l'agroecologia, produir béns d'una manera sostenible amb l'entorn. També hem engegat una xarxa d'Educació i Agroecologia, i treballem junts a la Coordinadora contra la represa Garabí.

Quin projecte de resistència popular de la zona destacaries?

Som educadors i comunicadors populars; la nostra feina consisteix a formar. Treballem per un model sostenible de desenvolupament local, per la justícia social, pel respecte i el reconeixement dels indígenes, per articular un mercat local de productes sans i ecològics, per la conservació del medi... Això s'aconseguirà amb una democràcia més participativa. Eixe és el nostre projecte global: treballar l'eix educatiu, de formació, i el foment de la mobilització i la presa de consciència col·lectives.

Concretament, treballem el projecte *Construyendo soberanía alimentaria desde la base* amb el poble Mby'a, guaraní. Com són les relacions amb els pobles indígenes?

Nosaltres actuem com a centre de suport. Els guaranis s'organitzen autònomament: tenen el seu líders i una estratègia pròpia. Tractem de caminar junts, solidàriament, en les reivindicacions comunes. També els aportem formació teòrica i pràctica en matèria agropecuària i forestal. Viuen a

la part més selvàtica i són els més afectats per les construccions de les represes. Pel que fa a les problemàtiques, no és per la possessió de terra. Les 75 comunitats guaranis existents gaudeixen d'una figura jurídica exclusiva: la propietat comunitària. Sí que tenen problemes sanitaris evidents, com la malnutrició i algunes malalties endèmiques, però els tenen perquè els han furtat el seu mode habitual de vida de caçador-recol·lector.

Actualment, la soja modificada genèticament ocupa prop de 41.4 milions d'hectàrees cultivades. L'Argentina (amb el 4,5% de la producció total) i el Brasil (amb el 4%) són dos dels cinc països que conreen més organismes modificats genèticament (OMG).

La soja que produeix l'Argentina ja és transgènica en un 99%; és el tercer productor mundial. Ja no som el graner del món ni un país de làctics. Avui dia, la soja s'exporta per al farratge animal, sobretot a la Xina. Però el problema no rau a Misiones, les principals regions productores són Santa Fé o La Pampa. Aquestes terres es fumiguen amb avionetes, amb l'evident perill que això suposa per a les poblacions properes.

Pot esdevenir una alternativa viable l'agroecologia front el model especulatiu establert per unes empreses tan poderoses com Monsanto, Novartis o Dupont?

Jo donaria un tomb a la pregunta. El que és inviable és l'agrobusiness, els beneficis tan elevats que acaben

en molt poques mans. És inviable des d'un punt de vista de destrucció de la natura, des d'un punt de vista de redistribució de beneficis i, evidentment, inviable per a la salut humana, per la contaminació de les aigües o l'ús d'adobs químics. Produïm més aliments, però hi ha 800 milions de persones famolenques al món. A més, cal sumar-hi la crisi energètica. I l'agroecologia és una proposta seriosa, científicament ben fonamentada, que busca una relació de les persones més respectuosa amb el medi. Un sistema de producció sostenible. Estem en un moment clau de la història, hem de repensar els paradigmes. Quin planeta volem deixar als nostres fills i nés?

Per últim, coneixes la realitat de l'Horta de València: l'amenaça de desaparició, la lluita dels col·lectius que s'hi oposen, les llauradores ecològiques...?

Sí, és clar. Fa molts anys que treballem amb col·lectius i organitzacions del País Valencià i hi venim sovint. Recorde el desallotjament dels veïns de la Punta, trobar-me colze amb colze amb ells front la policia. També conec les experiències en el camp de l'agroecologia i tenen la nostra solidaritat, anem en el mateix vaixell. A nivell general, opine que el poble valencià hauria d'assegurar la seua sobirania alimentària i encara més amb l'entorn privilegiat –a nivell de qualitat i productivitat– d'aquestes terres. No pot dependre del mercat internacional.

. LA COLUMNA

Les dones no som tecnòfobes

Tere Mollà Castells
opinio@setmanaridirecta.info

Fa molt poc que m'he incorporat a l'univers de Twitter. La veritat és que em feia molta mandra però m'he decidit pel mateix motiu que vaig començar a usar Facebook, per no quedar-me enrere en això de les xarxes socials i perquè vull apropiarme d'elles per llançar els meus pensaments i les meves inquietuds.

De seguir amb els meus instints bàsics de quedar-me amb allò après i dominat en les tecnologies digitals, segurament hagués propiciat l'augment de la bretxa digital de gènere que, malgrat qui la nega, continua existint.

A les dones, tradicionalment, se'ns titlla de tecnòfobes, de no voler o no saber manejar els aparells elèctrics o tecnològics o de sentir pànic per haver de fer-ho. Clar que també se'ns atribuïa poca destresa per conduir, manejar l'ordinador, la càmera de vídeo, el mòbil i, ara, l'Internet. Existeixen unes barreres, reals o subliminals, que dificulten l'accés i l'ús per part nostra a les noves tecnologies, reflectit en un percentatge d'ús més baix que els homes.

Ens anem apropiant més i millor d'aquest univers, augmentant la nostra presència en ell

Algunes d'aquestes barreres poden ser desmuntades amb relativa facilitat. L'educació des dels primers anys és molt important però encara està molt carregada de sexisme i de socialització per gèneres. Influeixen tots els agents de socialització: la mateixa família n'és responsable, amb els missatges i accions sobre quines màquines i videojocs són "cosa de nens".

Poc a poc, però, ens anem apropiant més i millor d'aquest univers, augmentant la nostra presència en ell. Així, a més de democratitzar-lo, hi duem les nostres reivindicacions, les nostres lluites i les nostres estratègies feministes. I, per què no, també la nostra necessitat de trobar-nos amb altres persones que pensin com nosaltres.

Hem de continuar superant mandres inicials per aprofitar les noves vies per compartir lluites i crear xarxes solidàries i psíquiques que ens permetin lligams fermes en la lluita constant per una societat més justa i igualitària.